

LUKÁCS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24														

FEJEZET 1

Mivelhogy sokan kezdték rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, a melyek minálunk beteljesedtek,

² A mint nekünk előnkbe adták, a kik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az ígének:

³ Tetszék énnékem is, ki eleitől fogva mindeneknek szorgalmasan végére jártam, hogy azokról rendszerint írjak néked. jó Theofilus,

⁴ Hogy megtudhasd azoknak a dolgoknak bizonyosságát, a melyekre taníttatál.

⁵ Heródesnek, a Júdea királyának idejében vala egy Zakariás nevű pap az Abia rendjéből; az ő felesége pedig az Áron leányai közül való vala, és annak neve Erzsébet.

⁶ És mind a ketten igazak valának az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban és rendelkezéseiben feddhetetlenül jártak.

⁷ És nem volt nekik gyermekük, mert Erzsébet meddő vala, és mind a ketten immár idős emberek valának.

⁸ Lőn pedig, hogy mikor ő rendjének sorában papi szolgálatot végzett az Isten előtt,

⁹ A papi tiszt szokása szerint reá jutott a sor, hogy bemenvén az Úrnak templomába, jó illatot gerjessen.

¹⁰ És a népnek egész sokasága imádkozék kívül a jó illatozás idején;

¹¹ Néki pedig megjelenék az Úrnak angyala, állván a füstölő oltár jobbjára felől.

¹² És láttára megrettene Zakariás, és félelem szállá meg őt.

¹³ Monda pedig az angyal néki: Ne félj Zakariás; mert meghallgattatott a te könyörgésed, és a te feleséged Erzsébet szül néked fiat, és nevezed az ő nevét Jánosnak.

¹⁴ És lészen tenéked örömödre és vigasságodra, és sokan fognak örvendezni az ő születésén;

¹⁵ Mert nagy lészen az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szent Lélekkel még az ő anyjának méhétől fogva.

¹⁶ És az Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz.

¹⁷ És ez Ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet.

¹⁸ És monda Zakariás az angyalnak: Miről tudhatom én ezt meg? mert én vén vagyok, és az én feleségem is igen idős.

¹⁹ És felelvén az angyal, monda néki: Én Gábrriel vagyok, ki az Isten előtt állok; és

küldettem, hogy szóljak veled, és ez örömdetes dolgokat jelentsem néked.

20 És ímé megnémulsz és nem szólhatsz mindama napig, a melyen ezek meglesznek: mivelhogy nem hittél az én beszédimnek, a melyek beteljesednek az ő idejökben.

21 A nép pedig várja vala Zakariást, és csodálkozik, hogy a templomban késik.

22 És kijövé, nem szólhata nékik; eszökbe vevék azért, hogy látást látott a templomban; mert ő csak integetett nékik, és néma maradt.

23 És lőn, hogy mikor leteltek az ő szolgálatának napjai, elméne haza.

24 E napok után pedig fogada méhében Erzsébet az ő felesége, és elrejtőzék öt hónapig, mondván:

25 Így cselekedett velem az Úr a napokban, a melyekben reám tekinté, hogy elvegye az én gyalázatomat az emberek között.

26 A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábiel angyal Istentől Galileának városába, a melynek neve Názáret,

27 Egy szűzhez, a ki a Dávid házából való József nevű férfiúnak volt eljegyezve. A szűznek neve pedig Mária.

28 És bemenvén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között.

29 Az pedig látván, megdöbbene az ő beszédén, és elgondolkodik, hogy micsoda köszöntés ez?!

30 És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél.

31 És ímé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK.

32 Ez nagy léssen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét;

33 És uralkodik a Jákób házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem léssen!

34 Monda pedig Mária az angyalnak: Mimódon lesz ez, holott én férfiat nem ismerek?

35 És felelvén az angyal, monda néki: A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért a mi születik is szentnek hivatik, Isten Fiának.

36 És ímé Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő vénségében; és ez már a hatodik hónapja néki, a kit meddőnek hívtak:

37 Mert az Istennél semmi sem lehetetlen.

38 Monda pedig Mária: Imhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint. És elméne ő tőle az angyal.

39 Fölkelvén pedig Mária azokban a napokban, nagy sietséggel méne a hegységbe, Júdának városába;

40 És beméne Zakariásnak házába, és köszönté Erzsébetet.

41 És lőn, mikor hallotta Erzsébet Mária köszöntését, a magzat repese az ő méhében; és betelék Erzsébet Szent Lélekkel;

42 És fennszóval kiálta, mondván: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse.

43 És honnét van ez nékem, hogy az én Uramnak anyja jön én hozzám?

44 Mert ímé, mihelyt a te köszöntésednek szava füleimbe hatolt, a magzat örömeződéssel kezde repesni az én méhemben.

45 És boldog az, a ki hitt; mert beteljesednek azok, a miket az Úr néki mondott.

46 Akkor monda Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat,

47 És örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben.

- 48 Mert reá tekintett az ő szolgáló leányának alázatos állapotjára; mert ímé mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetségek.
- 49 Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas; és szent az ő neve!
- 50 És az ő irgalmassága nemzetségről nemzetségre vagyon azokon, a kik őt félik.
- 51 Hatalmas dolgot cselekedék karjának ereje által, elszéleszté az ő szívök gondolatában felfuvalkodottakat.
- 52 Hatalmasokat döntö le trónjaikról, és alázatosakat magasztalt fel.
- 53 Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen.
- 54 Felvév Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő irgalmasságáról.
- 55 (A miképen szólott volt a mi atyáinknak), Ábrahám iránt és az ő magva iránt mindörökké!
- 56 Marada pedig Mária Erzsébettel mintegy három hónapig; azután haza tére.
- 57 Erzsébetnek pedig betelék az ő szülésének ideje, és szûle fiat.
- 58 És meghallák az ő szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmességet cselekedett ő vele; és együtt örülének vele.
- 59 És lön nyolczad napon, eljövének, hogy körülmetéljék a gyermeket; és az ő atyja nevére Zakariásnak akarák őt nevezni.
- 60 És felelvén az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak neveztessek.
- 61 És mondának néki: Senki sincs a te rokonságodban, a ki ezen a néven neveztetnék.
- 62 És intének az ő atyjának, hogy minek akarja neveztetni?
- 63 Az pedig táblát kérvén, ezt írta, mondván: János a neve. És elcsodálkozának mindnyájan.
- 64 És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Istent.
- 65 És félelem szállott minden ő szomszédaikra; és Júdeának egész hegyes tartományában elhirdettetének mind e dolgok.
- 66 És szívökre vevék mindenenek, a kik hallák, mondván: Vajjon mi lesz e gyermekből? És az Úrnak keze vala ő vele.
- 67 És Zakariás, az ő atyja beteljesedék Szent Lélekkel, és prófétála mondván:
- 68 Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét,
- 69 És felemelte az üdvösségnek szarvát nekünk az ő gyermekének, Dávidnak házában,
- 70 A mint szólott az ő szent prófétáinak szája által, kik eleitől fogva voltak,
- 71 Hogy a mi ellenségeinktől megszabadít, és mindazoknak kezéből, a kik minket gyűlölnek;
- 72 Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről,
- 73 Az esküvésről, a melylyel megesküdt Ábrahámnak, a mi atyáinknak, hogy ő megadja nekünk,
- 74 Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgáljunk néki.
- 75 Szentségben és igazságban ő előtt a mi életünknek minden napjaiban.
- 76 Te pedig kis gyermek, a magasságos Isten prófétájának hivatattal; mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útait megkészítsed;
- 77 És az üdvösség ismeretére megtanítsad az ő népét, a bűnöknek bocsánatjában.
- 78 A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, a melylyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból,
- 79 Hogy megjelenjék azoknak, a kik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy

igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára!

⁸⁰ A kis gyermek pedig nevededik és erősödik vala lélekben; és a pusztában vala mind ama napig, a melyen megmutattamagát az Izráelnek.

FEJEZET 2

És lön azokban a napokban, Augusztus császártól parancsolat adaték ki, hogy mind az egész föld összeirattassék.

² Ez az összeírás először akkor történt, mikor Síríában Czirénius volt a helytartó.

³ Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába.

⁴ Felméne pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek nevezetik, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt;

⁵ Hogy beirattassék Máriával, a ki nékijegyeztetett feleségül és várandós vala.

⁶ És lön, hogy mikor ott valának, betelének az ő szülésének napjai.

⁷ És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepólyálá őt, és helyhezteté őt a jászolba, mivelhogynem vala nékik helyök a vendégfogadó háznál.

⁸ Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett.

⁹ És ímé az Úrnak angyala hozzájuk jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel megfélemlének.

¹⁰ És monda az angyal nékik: Ne féljetek, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lészen:

¹¹ Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

¹² Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.

¹³ És hirtelenséggel jelenék az angyalal mennyei seregek sokasága, a kik az Istent dicsérik és ezt mondják vala:

¹⁴ Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!

¹⁵ És lön, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlök a mennybe, mondának a pásztoemberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az Úr megjelentett nekünk.

¹⁶ Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala.

¹⁷ És ezt látván, elhirdeték, a mi nékik a gyermek felől mondatott vala.

¹⁸ És mindenek, a kik hallák, elcsodálkoznak azokon, a miket a pásztorok nékik mondatottak.

¹⁹ Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala.

²⁰ A pásztorok pedig visszatérének dicsőítván és dicsérvén az Istent mind azok felől, a miket hallottak és láttak, a mint nékik megmondatott.

²¹ És mikor betölt a nyolcz nap, hogy a kis gyermeket körülmetéljék, nevezék az ő nevét Jézusnak, a mint őt az angyal nevezte, mielőtt fogantatott volna anyja méhében.

²² Mikor pedig betöltek Mária tisztulásának napjai a Mózes törvénye szerint, felvivék őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak.

²³ (A mint megiratott az Úr törvényében, hogy: Minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék),

- ²⁴ És hogy áldozatot adjanak, a szerint a mint megmondattott az Úr törvényében: Egy pár gerliczét, vagy két galambfiat.
- ²⁵ És ímé vala Jeruzsálemben egy ember, a kinek neve Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő vala, a ki várta az Izráel vigasztalását, és a Szent Lélek vala ő rajta.
- ²⁶ És kijelentetett néki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, a míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát.
- ²⁷ És ő a Lélek indításából a templomba méne, és mikor a gyermek Jézust bevivék szülői, hogy ő érette a törvény szokása szerint cselekedjenek,
- ²⁸ Akkor ő karjaiba vevé őt, és áldá az Istent, és monda:
- ²⁹ Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben:
- ³⁰ Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet,
- ³¹ A melyet készítettél minden népeknek szeme láttára;
- ³² Világosságot a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére.
- ³³ József pedig és az ő anyja csodálkoznak azokon, a miket ő felőle mondtak.
- ³⁴ És megáldá őket Simeon, és monda Máriának, az ő anyjának: Ímé ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izráelben; és jegyül, a kinek sokan ellene mondanak;
- ³⁵ Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tör; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek.
- ³⁶ És vala egy prófétaasszony, Anna, a Fánuel leánya, az Áser nemzetségéből (ez sok időt élt, miután az ő szűzességétől fogva hét esztendeig élt férjével,
- ³⁷ És ez mintegy nyolczvannégyszáz esztendősen özvegy vala), a ki nem távozék el a templomból, hanem böjtölésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és nappal.
- ³⁸ Ez is ugyanazon órában oda állván, hálát adott az Úrnak, és szóla ő felőle mindeneknek, a kik Jeruzsálemben a váltságot várták.
- ³⁹ És mikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatérének Galileába, az ő városukba, Názáretbe.
- ⁴⁰ A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala ő rajta.
- ⁴¹ Az ő szülei pedig évenként feljártak Jeruzsálembe a húsvét ünnepére.
- ⁴² És mikor tizenkét esztendősen lett, fölmenének Jeruzsálembe az ünnep szokása szerint;
- ⁴³ És mikor eltelének a napok, mikor ők visszatérének, a gyermek Jézus visszamarada Jeruzsálemben; és nem vevék észre sem József, sem az ő anyja;
- ⁴⁴ Hanem azt gondolván, hogy az úti társaságban van, egy napi járó földet menének, és keresék őt a rokonok és az ismerősök között;
- ⁴⁵ És mikor nem találák őt, visszamenének Jeruzsálembe, hogy megkeressék.
- ⁴⁶ És lőn, hogy harmadnapra megtalálták őt a templomban, a doktorok között ülve, a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket.
- ⁴⁷ És mindnyájan, a kik őt hallgatták, elálmélkodának az ő értelmén és az ő feleletein.
- ⁴⁸ És meglátván őt, elcsodálkoznak, és monda néki az ő anyja: Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Ímé atyád és én nagy bánattal kerestünk téged.
- ⁴⁹ Ő pedig monda nékik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatossá lennem, a melyek az én atyámnak dolgai?
- ⁵⁰ De ők nem érték e beszédet, a mit ő nékik szóla.

⁵¹ És aláméne velök, és méne Názáretbe; és engedelmes vala nékik. És az ő anyja szívében tartá mind ezeket a dolgokat.

⁵² Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben.

FEJEZET 3

Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, mikor Júdeában Poncius Pilátus volt a helytartó, és Galileának negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitis tartományának pedig negyedes fejedelme az ő testvére Filep, Abiléné negyedes fejedelme meg Lisániás,

² Annás és Kajafás főpapsága alatt, lőn az Úrnak szava Jánoshoz, a Zakariás fiához, a pusztaiban,

³ És méne a Jordán mellett lévő minden tartományba prédikálván a megtérés keresztségét a bűnőknek bocsánatjára;

⁴ A mint meg van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében, ki ezt mondja: Kiáltónak szava a pusztaiban: Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit.

⁵ Minden völgy betöltetik, minden hegy és halom megalacsonyíttatik; és az egyenetlenek egyenesekké, és a göröngyös utak símákká lesznek;

⁶ És meglátja minden test az Istennek szabadítását.

⁷ Monda azért a sokaságnak, a mely kiméne hozzá, hogy általa megkereszteltessék: Viperák fajzati, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljetek?

⁸ Teremjete azért megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne mondogassátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! mert mondom néktek, hogy az Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak.

⁹ Immár pedig a fejsze is rávettetett a fák gyökerére: minden fa azért, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik.

¹⁰ És megkérdé őt a sokaság, mondván: Mit cselekedjünk tehát?

¹¹ Ő pedig felelvén, monda nékik: A kinek két köntöse van, egyiket adja annak, a kinek nincs; és a kinek van eledele, hasonlóképp cselekedjék.

¹² És eljövének a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek, és mondának néki: Mester, mit cselekedjünk?

¹³ Ő pedig monda nékik: Semmi többet ne követeljete, mint a mi előttökbe rendeltetett.

¹⁴ És megkérdék őt a vitézek is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda nékik: Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok; és elégedjete meg zsoldotokkal.

¹⁵ Mikor pedig a nép várt és szívökben mind azon gondolkoztak János felől, hogy vajjon nem ő-é a Krisztus;

¹⁶ Felele János mindeneknek, mondván: Én ugyan keresztelek titeket vízzel; de eljő, a ki nálamnál erősebb, a kinek nem vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tűzzel:

¹⁷ Kinek szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét; és a gabonát az ő csűrűbe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

¹⁸ És még sok egyebekre is intvén őket, hirdeté az evangéliomot a népnek.

¹⁹ Mikor pedig Heródes, a negyedes fejedelem, megfeddetett őt tőle Heródiásért, az ő testvérének, Filepnek feleségeért és mindama gonoszságokért, a miket Heródes cselekedett,

- ²⁰ Ez még azzal tetézte mindezeket, hogy Jánost tömlöczbe vetteté.
- ²¹ Lön pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkereszteltetett, és imádkozott, megnyilatkozáék az ég,
- ²² És leszálla ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lön mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!
- ²³ Maga Jézus pedig mintegy harmincz esztendőös volt, mikor tanítani kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia vala, ez pedig a Hélié,
- ²⁴ Ez Mattáté, ez Lévié, ez Melkié, ez Jannáé, ez Józsefé,
- ²⁵ Ez Matthatiásé, ez Ámosé, ez Naumé, ez Eslié, ez Naggaié,
- ²⁶ Ez Maáté, ez Matthatiásé, ez Sémeié, ez Józsefé, ez Júdáé,
- ²⁷ Ez Joannáé, ez Rhésáé, ez Zorobábelé, ez Saláthielé, ez Nérié,
- ²⁸ Ez Melkié, ez Addié, ez Hosámé, ez Elmodámé, ez Éré,
- ²⁹ Ez Jóséé, ez Eliézeré, ez Jórimé, ez Mattáté, ez Lévié,
- ³⁰ Ez Simeoné, ez Júdáé, ez Józsefé, ez Jónáné, ez Eliákimé,
- ³¹ Ez Méleáé, ez Maináné, ez Mattátáé, ez Nátáné, ez Dávidé,
- ³² Ez Jesséé, ez Obedé, ez Boázé, ez Sálmoné, ez Naássoné,
- ³³ Ez Aminádábé, ez Arámé, ez Eroné, ez Fáresé, ez Júdáé.
- ³⁴ Ez Jákóbé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Táréé, ez Nákhóré,
- ³⁵ Ez Sárúkhé, ez Ragávé, ez Fáleké, ez Eberé, ez Saláé,
- ³⁶ Ez Kajnáné, ez Arfaksádé, ez Semé, ez Noéé, ez Lámekhé,
- ³⁷ Ez Mathuséláé, ez Énókhé, ez Járedé, ez Mahalaléélé, ez Kajnáné,
- ³⁸ Ez Énósé, ez Sethé, ez Ádámé, ez pedig az Istené.

FEJEZET 4

Jézus pedig Szent Lélekkel telve, visszatére a Jordántól, és viteték a Lélektől a pusztába

² Negyven napig, kísértetvén az ördög által. És nem evék semmit azokban a napokban; de mikor azok elmúltak, végre megéhezék.

³ És monda néki az ördög. Ha Isten Fia vagy, mondd e könek, hogy változzék kenyérré.

⁴ Jézus pedig felele néki, mondván: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem az Istennek minden ígétével.

⁵ Majd felvivén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá néki e föld minden országait egy szempillantásban,

⁶ És monda néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, a kinek akarom;

⁷ Azért ha te engem imádsz, mindez a tied lesz.

⁸ Felelvén pedig Jézus, monda néki: Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.

⁹ Azután Jeruzsálembé vivé őt, és a templom ormára állítván, monda néki: Ha Isten Fia vagy, vesd alá magad innét;

¹⁰ Mert meg van írva: Az ő angyalinak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek téged;

¹¹ És: Kezökben hordoznak téged, hogy valamikép meg ne üssed lábadat a kőbe.

¹² Felelvén pedig Jézus, monda néki: Megmondatott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.

¹³ És elvégezvén minden kísértést az ördög, eltávozáék tőle egy időre.

- 14** Jézus pedig megtére a Léleknek erejével Galileába: és híre méne néki az egész környéken.
- 15** És ő taníta azoknak zsinagógáiban, dicsőíttetvén mindenektől.
- 16** És méne Názáretbe, a hol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felállá olvasni.
- 17** És adák néki az Ésaiás próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyita, a hol ez vala írva:
- 18** Az Úrnak lelke van és rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliomot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat,
- 19** Hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.
- 20** És behajtván a könyvet, átadá a szolgának, és leüle. És a zsinagógában mindenek szemei ő reá valának függesztve.
- 21** Ő pedig kezdé hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra.
- 22** És mindnyájan bizonytságot tőnek felőle, és elálmélkodának kedves beszédein, a melyek szájából származtak, és mondának: Avagy nem a József fia-e ez?
- 23** És monda nékik: Bizonyára azt a példabeszédet mondjátok nékem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! A miket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, itt a te hazádban is cselekedd meg azokat.
- 24** Monda pedig: Bizony mondom néktek: Egy próféta sem kedves az ő hazájában.
- 25** És igazán mondom néktek, hogy Illés idejében sok özvegy asszony volt Izráelben, mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgy hogy az egész tartományban nagy éhség volt;
- 26** Mégis azok közül senkihez nem küldetett Illés, hanem csak Sidonnak Sareptájába az özvegy asszonyhoz.
- 27** És az Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izráelben; de azok közül egy sem tisztult meg, csak a Siriából való Naámán.
- 28** És betelének mindnyájan haraggal a zsinagógában, mikor ezeket hallották.
- 29** És felkelvén, kiűzék őt a városon kívül és vivék őt annak a hegynek szélére, a melyen az ő városuk épült, hogy onnen letaszítsák.
- 30** Ő azonban közöttük átmenve, eltávozék.
- 31** És leméne Kapernaumba, Galilea városába; és tanítja vala azokat szombatnapokon.
- 32** És csodálkozának az ő tudományán, mert beszéde hatalmas vala.
- 33** És a zsinagógában vala egy tisztátalan ördögi lélektől megszállt ember, a ki fennhangon kiálta,
- 34** Mondván: Ah, mi közünk hozzád názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Ismerlek téged ki vagy: az Istennek ama Szentje!
- 35** És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg és menj ki ez emberből! És az ördög azt a középre vetvén, kiméne belőle, és nem árta néki semmit.
- 36** És támada félelem mindenekben, és egymással szólnak és beszélnek vala, mondván: Mi dolg ez, hogy nagy méltósággal és hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek és kimennek?
- 37** És elterjede a hír ő felőle a környék minden helyén.
- 38** Azután a zsinagógából eltávozván, a Simon házába méne. A Simon napa pedig nagy hideglelésben feküdt, és könyörögtek neki érette.

- ³⁹ És Jézus mellé állván, megdorgálá a hideglelést, és az elhagyá őt; és ő azonnal felkelvén, szolgálá nékik.
- ⁴⁰ A nap lementével pedig, mindenek, a kiknek különféle betegek valának, ő hozzá vivék azokat; ő pedig mindegyikőjükre reávetvén kezeit, meggyógyítá őket.
- ⁴¹ Sokakból pedig ördögök is mentek ki, kiáltozván és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia! De ő megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy tudták, hogy ő a Krisztus.
- ⁴² A nap fölkeltekor pedig kimenvén, puszta helyre méne; de a sokaság felkeresé őt, és hozzáménének, és tartóztaták őt, hogy ne menjen el tőlök.
- ⁴³ Ő pedig monda nékik: Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldettem.
- ⁴⁴ És prédikál vala Galilea zsinagógáiban.

FEJEZET 5

- É**s lőn, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, ő a Genezáret tavánál áll vala;
- ² És láta két hajót állani a vizen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő hálóikat.
- ³ És ő bemenvén az egyik hajóba, a mely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot.
- ⁴ Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra.
- ⁵ És felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót.
- ⁶ És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk.
- ⁷ Intének azért társaiknak, a kik a másik hajóban valának, hogy jöjjenek és segítsenek nékik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedének.
- ⁸ Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esik, mondván: Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!
- ⁹ Mert félelem fogta körül őt és mindazokat, a kik ő vele valának, a halfogás miatt, a melyet fogtak;
- ¹⁰ Hasonlóképen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, a kik Simonnak társai valának. És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz.
- ¹¹ És a hajókat a szárazra vonván, elhagyák mindenöket és követék őt.
- ¹² És lőn, hogy mikor az egyik városban vala, ímé vala ott egy poklossággal teljes ember: és mikor meglátta Jézust, arczra borulva kéré őt, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem!
- ¹³ Jézus pedig kinyújtván kezét, illeté azt, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltávozék tőle a bélpoklosság.
- ¹⁴ És ő megparancsolá néki, hogy azt senkinek se mondja el; hanem eredj el, úgymond, mutasd meg magad a papnak, és vígy áldozatot a te megtisztulásodért, a mint Mózes parancsolta, bizonyságul ő nékik.
- ¹⁵ A hír azonban annál inkább terjedt ő felőle; és nagy sokaság gyűle egybe, hogy őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből.

- 16** De ő félrevonula a pusztákba, és imádkozék.
- 17** És lőn egy napon, hogy ő tanít vala: és ott ülének a farizeusok és a törvénynek tanítói, a kik jöttek Galileának és Júdeának minden faluiból és Jeruzsálemből: és az Úrnak hatalma vala ő vele, hogy gyógyítson.
- 18** És ímé valami férfiak ágyon egy embert hozának, a ki gutaütött vala; és igyekezének azt bevinni és ő elébe tenni.
- 19** De nem találván módot, hogy a sokaság miatt mikép vigyék őt be, felhágának a háztetőre, és a cseréphéjazaton át bocsáták őt alá ágyastól Jézus elé a középre.
- 20** És látván azoknak hitét, monda: Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.
- 21** Az írástudók pedig és a farizeusok elkezdének tanakodni, mondván: Kicsoda ez, a ki ily káromlást szól? Ki bocsáthatja meg a bűnt, hanemha egyedül az Isten?
- 22** Jézus pedig észrevévén az ő tanakodásukat, felelvén, monda nékik: Mit tanakodtok a ti szívetekben?
- 23** Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj?
- 24** Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket, (monda a gutaütöttnek): Néked mondom, kelj fel, és fölvén nyoszolyádat, eredj haza!
- 25** És az rögtön felkelvén azok szemeláttára, fölvevé a min feküdt, és elméne haza, dicsőítvén az Istent.
- 26** És az álmélkodás elfogá mindnyájukat, és dicsőíték az Istent, és betelének félelemmel, mondván: Bizony csodadolgokat láttunk ma!
- 27** Ezek után pedig kiméne, és láta egy Lévi nevű vámszedőt, a ki a vámnál ül vala, és monda néki: Kövess engem!
- 28** És az mindeneket elhagyván, felkele és követé őt.
- 29** És Lévi nagy lakomát készíté néki az ő házánál; és vala ott nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, a kik ő velök telepedtek volt.
- 30** És köztük az írástudók és farizeusok zúgolódának az ő tanítványai ellen, mondván: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel?
- 31** És felelvén Jézus, monda nékik: Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek.
- 32** Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.
- 33** Azok pedig mondának néki: Mi az oka, hogy a János tanítványai gyakorta böjtölnek és imádkoznak, valamint a farizeusokéi is; a te tanítványaid pedig esznek és isznak?
- 34** Ő pedig monda nékik: Avagy mívelhetitek-e azt, hogy a lakodalmasok böjtöljenek, a míg a vőlegény velök van?
- 35** De eljönnek a napok, és mikor a vőlegény elvétetik ő tőlök, akkor majd böjtölnek azokban a napokban.
- 36** És monda nékik példabeszédet is: Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt.
- 37** És senki sem tölté az új bort ó tömlőkbe; mert különben az új bor megszakasztja a tömlőket, és a bor kiömöl, és a tömlők is elvesznek.
- 38** Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad.
- 39** És senki, a ki ó bort iszik, mindjárt újat nem kíván, mert azt mondja: Jobb az ó.

Lőn pedig a húsvét szombatját követő második szombaton, hogy a vetések között méne által és az ő tanítványai gabonafejeket szaggatván és azokat kezeikkel kimorzsolván, ettek.

² Némelyek pedig a farizeusok közül mondának nékik: Miért cselekszitek azt, amit szombatnapokon nem szabad cselekedni?

³ És felelvén Jézus, monda nékik: Nem olvastátok-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett ő és a kik vele voltak?

⁴ Mi módon ment be az Úrnak házába és vette el a szent kenyereket és ette meg és adott azoknak is, a kik vele voltak, a melyeket pedig nem szabad megenni, hanem csak a papoknak?

⁵ És monda nékik: Az embernek Fia ura a szombatnak is.

⁶ Lőn pedig más szombaton is, hogy ő a zsinagógába méne és taníta, és vala ott egy ember, a kinek a jobb keze száradt volt.

⁷ Az írástudók és farizeusok pedig leselkedének ő utána, ha vajjon gyógyít-e majd szombatnapon, hogy vádat találjanak ellene.

⁸ Ő pedig tudván azoknak gondolatait, monda a száradt kezű embernek: Kellj fel és állj elő! És felkelvén, előállta.

⁹ Monda azért nékik Jézus: Valamit kérdek tőletek: Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? az életet megtartani, vagy elveszteni?

¹⁰ És körültekinte mindnyájokon, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az pedig úgy cselekedék, és keze oly éppé lőn, mint a másik.

¹¹ Azok pedig eltélének esztelenséggel és beszélgetnek vala egymás közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal?

¹² És lőn azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el.

¹³ És mikor megvirrada, előszólítá az ő tanítványait és kiválasztá azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak is nevezte:

¹⁴ Simont, a kit Péternek is nevezte, és Andrást, annak testvérét, Jakabot és Jánost, Filepet és Bertalant,

¹⁵ Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát, és Simont, a ki Zelotesnek nevezteték,

¹⁶ Júdást, a Jakab fiát és Iskariotes Júdást, a ki árulóvá is lőn;

¹⁷ És alámenvén ő velök, megállta a síkságon, és az ő tanítványainak serege és a népnek nagy sokasága egész Júdeából és Jeruzsálemből és Tírusnak és Sídonnak tengermelléki határából, a kik jöttek, hogy hallgassák őt és meggyógyíttassanak betegségeikből.

¹⁸ És a kik tisztátalan lelkektől gyötrettek, meggyógyulának.

¹⁹ És az egész sokaság igyekezik vala őt illetni: mert erő származék belőle, és mindeneket meggyógyíta.

²⁰ Ő pedig felemelvén szemeit az ő tanítványaira, monda: Boldogok vagytok ti szegények: mert tiétek az Isten országa.

²¹ Boldogok ti, kik most éheztek: mert megelégtettek. Boldogok ti, kik most sírtok: mert nevetni fogtok.

²² Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnék, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért.

²³ Örüljete azon a napon és örvendezzete; mert ímé a ti jutalmatok bőséges a mennyben; hiszen hasonlóképen cselekedtek a prófétákkal az ő atyáik.

²⁴ De jaj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti vigasztalásokat.

- 25 Jaj néktek, kik beteltetek; mert éhezni fogtok. Jaj néktek, kik most nevettek; mert sírni és jajgatni fogtok.
- 26 Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik.
- 27 De néktek mondom, kik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek,
- 28 Áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, a kik titeket háborgatnak.
- 29 A ki egyik arczodat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, a ki felső ruhádat elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se.
- 30 Mindennek pedig, a ki tőled kér, adj; és attól, a ki elveszi a tiédet, ne kérd vissza.
- 31 És a mint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképen cselekedjétek azokkal.
- 32 Mert ha csak azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, a kik őket szeretik.
- 33 És ha csak azokkal tesztek jól, a kik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik.
- 34 És ha csak azoknak adtok kölcsönt, a kiktől reménylitek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.
- 35 Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal.
- 36 Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.
- 37 Ne ítéljétek és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik;
- 38 Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, a melylyel ti mérték.
- 39 Példabeszédet is monda nékik: Vajjon a vak vezetheti-é a világtalant? avagy nem mindketten a verembe esnek-é?
- 40 Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.
- 41 Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, mely a te saját szemedben van, nem veszed észre?
- 42 Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd vessem ki a szálkát a te szemedből, holott te a te szemedben lévő gerendát nem látod. Te képmutató, vedd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondolj arra, hogy kivesd a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van.
- 43 Nem jó fa az, a mely romlott gyümölcsöt terem; és nem romlott fa az, a mely jó gyümölcsöt terem.
- 44 Mert minden fa az ő tulajdon gyümölcséről ismertetik meg; mert a tövisről nem szednek fügét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt.
- 45 A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincséből hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességéből szól az ő szája.
- 46 Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem mívelitek a miket mondok?
- 47 Valaki én hozzám jő és hallgatja az beszédimet és azokat megtartja, megmondom

néktek, mihez hasonló.

⁴⁸ Hasonló valamely házépítő emberhez, a ki leásott és mélyre hatolt, és kösziklára vetett fundamentomot: mikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kösziklán épült.

⁴⁹ A ki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, a ki csak a földön építette házat fundamentom nélkül: a melybe beleütköztén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.

FEJEZET 7

Mikor pedig minden ő beszédeit a nép hallatára elvégezte, beméne Kapernaumba.

² Egy századosnak szolgálja pedig, aki annál nagy becsületben volt, igen rosszul lévén, már halófélben vala.

³ Az pedig, mikor hallott Jézus felől, hozzá küldé a zsidók véneit, kérvén őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg az ő szolgáját.

⁴ Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék őt, mondván: Méltó, hogy megtedd néki;

⁵ Mert szereti a mi nemzetünket, és a zsinagógát is ő építtette nekünk.

⁶ Jézus tehát elméne velök. Mikor azonban már nem messze volt a háztól, eléje küldé a százados néhány jó barátját, izenvén néki: Uram, ne fáraszd magad; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj;

⁷ A miért is magamat sem tartottam érdemesnek arra, hogy hozzád menjek: hanem csak szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám.

⁸ Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és ha az egyiknek azt mondom: Eredj el, elmegy; vagy a másiknak: Jövel, eljő; és ha szolgámnak szólok: Tedd ezt, azt teszi.

⁹ Jézus pedig ezeket hallván, elcsudálkozék ő rajta; és hátrafordulván monda az őt követő sokaságnak: Mondom néktek, ilyen hitet Izráelben sem találtam!

¹⁰ És a küldöttek visszatérvén a házhoz, a beteg szolgát már egészségben találták.

¹¹ És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság.

¹² Mikor pedig a város kapujához közelített, ímé egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele.

¹³ És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj.

¹⁴ És oda menvén, illetve a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl!

¹⁵ És felüle a megholt, és kezde szólni; és adá őt anyjának.

¹⁶ És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az Isten megtekintette az ő népét.

¹⁷ És kiméne ő felőle e hír az egész Júdeába, és a körül való minden tartományba.

¹⁸ És Jánosnak mind ezeket elmondták a tanítványai. És János az ő tanítványai közül kettőt előszólítván,

¹⁹ Elküldé Jézushoz, mondván: Te vagy-e az, a ki eljövendő vala, vagy mást várjunk?

²⁰ Mikor azért azok a férfiak hozzámentek, mondának: Keresztelő János küldött minket te hozzád, mondván: Te vagy-e az, a ki eljövendő vala, vagy mást várjunk?

²¹ Azon órában pedig sokakat gyógyíta meg betegségéből, csapásokból, tisztátalan lelkektől, és sok vaknak adá meg szeme világát.

- 22 És felelvén Jézus, monda nékik: Elmentvén mondjátok meg Jánosnak, a miket láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangéliom prédikáltatik.
- 23 És boldog, valaki én bennem meg nem botránkozik.
- 24 Mikor pedig elmentek a János követei, kezdé mondani a sokaságnak János felől: Mit látni mentetek ki a pusztába? szélingatta nádszálat-é?
- 25 Hát mit látni mentetek ki? puha ruhákba öltözött embert-é? Ímé a kik drága öltözetben és gyönyörűségben vannak, a királyok palotáiban vannak.
- 26 Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony mondom néktek, prófétánál is nagyobb.
- 27 Ez az, a ki felől meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, ki elkészíti előtted a te útadat.
- 28 Mert mondom néktek, hogy azok között, a kik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál; de a ki kisebb az Isten országában, nagyobb ő nála.
- 29 És mikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők, igazat adának az Istennek, megkeresztelkedvén a János keresztségével;
- 30 A farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten tanácsát megveték ő magokra nézve, nem keresztelkedvén meg ő tőle.
- 31 Monda pedig az Úr: Mihez hasonlítsam azért e nemzetségnek embereit? és mihez hasonlók?
- 32 Hasonlók a piacon ülő gyermekekhez, kik egymásnak kiáltanak, és ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem tánczoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok.
- 33 Mert eljött Keresztelő János, a ki kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és ezt mondjátok: Ördög van benne.
- 34 Eljött az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondjátok: Ímé a falánk és borívó ember, a vámszedők és bűnösök barátja.
- 35 És igazoltatik a bölcsesség minden ő fiaitól.
- 36 Kéré pedig őt egy a farizeusok közül, hogy ő vele egyék; annakokáért bemenvén a farizeus házába, leüle enni.
- 37 És ímé a városban egy asszony a ki bűnös vala, mikor megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hoza egy alabástrom szelencze drága kenetet.
- 38 És megállván hátul az ő lábainál sírva, könnyeivel kezdé öntözni az ő lábait, és fejének hajával törle meg, és csókolgatá az ő lábait, és megkené drága kenettel.
- 39 Mikor pedig ezt látta a farizeus, a ki őt meghívta, monda magában: Ez, ha próféta volna, tudná ki és miféle asszony az, a ki őt illeti: hogy bűnös.
- 40 És felelvén Jézus, monda néki: Simon, van valami mondani valóm néked. És az monda: Mester, mondjad.
- 41 Egy hitelezőnek két adósa vala: az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel.
- 42 És mikor nem volt nékik miből megadni, mind a kettőnek elengedé. E kettő közül azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban?
- 43 Felelvén pedig Simon, monda: Azt gondolom, hogy az, a kinek többet engedett el. És Jézus monda néki: Igazán ítéltél.
- 44 És az asszonyhoz fordulván, monda Simonnak: Látod-é ez asszonyt? Bejövék a te házádba, az én lábaimnak vizet nem adál: ez pedig könnyeivel öntöze az én lábaimat, és

fejének hajával törle meg.

⁴⁵ Engem meg nem csókolál: ez pedig az időtől fogva, hogy bejöttem, nem szünt meg az én lábaimat csókolgatni.

⁴⁶ Olajjal az én fejemet meg nem kented: ez pedig drága kenettel kené meg az én lábaimat.

⁴⁷ Minekokáért mondom néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; a kinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.

⁴⁸ És monda annak: Megbocsáttattak néked a te bűneid.

⁴⁹ És a kik együtt ülének vele az asztalnál, kezdék magukban mondani: Ki ez, hogy a bűnöket is megbocsátja?

⁵⁰ Monda pedig az asszonynak: A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel!

FEJEZET 8

És lőn ezután, hogy ő jár vala városonként és falunként, prédikálván és hirdetvén az Isten országát, és vele a tizenkettő,

² És némely asszonyok, a kiket tisztátalan lelkektől és betegségekből gyógyított meg, Mária, a ki Magdalénának neveztetik, kiből hét ördög ment ki,

³ És Johanna, Khúzának, a Heródes gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik az ő vagyonukból szolgálnak néki.

⁴ Mikor pedig nagy sokaság gyűlt egybe, és minden városból mentek vala ő hozzá, monda példázat által:

⁵ Kiméne a magvető, hogy elvesse az ő magvát: és magvetés közben némely esék az útfélre; és eltapostaték, és az égi madarak megevék azt.

⁶ És némely esék a kösziklára; és mikor kikelt, elszárada, mert nem vala nedvessége.

⁷ Némely esék a tövis közé; és a tövisek vele együtt növekedvén, megfojták azt.

⁸ Némely pedig esék a jó földbe; és mikor kikelt, százannyi hasznot hozza. Ezeket mondván, kiált vala: A kinek van füle a hallásra, hallja.

⁹ És megkérdeék őt az ő tanítványai, mondván: Mi lehet e példázat?

¹⁰ Ő pedig monda nékik: Néktek adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek példázatokban, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek.

¹¹ A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde.

¹² Az útfélen valók pedig azok, a kik hallják; aztán eljő az ördög, és kikapja az ígét az ő szívökből, hogy ne higgyenek és ne idvezüljenek.

¹³ És a kösziklán valók azok, a kik, mikor hallják, örömmel veszik az ígét; de ezeknek nincs gyökerük, a kik egy ideig hisznek, a kísértés idején pedig elszakadnak.

¹⁴ És a melyik a tövis közé esett, ezek azok, a kik hallották, de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságától és gyönyörűségeitől megfojtnak, és gyümölcsöt nem teremnek.

¹⁵ A melyik pedig a jó földbe esett, ezek azok, a kik a hallott ígét tiszta és jó szívvel megtartják, és gyümölcsöt teremnek béketûréssel.

¹⁶ Senki pedig, ha gyertyát gyújt, be nem fedi azt valami edénnyel, sem az ágy alá nem rejt; hanem a gyertyatartóba teszi, hogy a kik bemennek, lássák a világot.

¹⁷ Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett dolog, mely ki ne tudódnék, és világosságra ne jőne.

¹⁸ Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert a kinek van, annak adatik; és a kinek

nincs, még a mijét gondolja is hogy van, elvételik tőle.

19 Jövének pedig hozzá az ő anyja és atyjafiai, de nem tudtak hozzá jutni a sokaság miatt.

20 És tudtára adák néki, mondván: A te anyád és atyádfiai künn állnak, téged akarván látni.

21 Ő pedig felelvén, monda nékik: Az én anyám és az én atyámfiai ezek, a kik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt.

22 Lőn pedig egy napon, hogy beméne a hajóba ő és az ő tanítványai; és monda nékik: Menjünk a tónak túlsó partjára. És elindulának.

23 De hajózásuk közben elszenderedék; és szélvész csapott le a tóra, és megmerülének, és veszedelemben valának.

24 És hozzá menvén, felkölték őt mondván: Mester, Mester, elveszünk! Ő pedig felsegítvén, megdorgálá a szelet és a víznek habjait; és megszűnének, és lőn csendesség.

25 És monda nékik: Hol van a ti hitetek? És félelemmel csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Ugyan ki ez, hogy a szeleknek is, a víznek is parancsol, és engednek néki?

26 És evezének a Gaderénusok tartományaiba, mely Galileával átellenben van.

27 És mikor ő kiment a földre, jöve elébe a városból egy ember, kiben ördögök voltak sok időtől fogva, sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban.

28 És mikor meglátta Jézust, felkiálta és lábai elé esék néki, és fenszóval mondja: Mi közöm van nékem te veled, Jézus, felséges Istennek Fia? kérlek téged, ne gyötörj engem.

29 Mert azt parancsolá annak a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadá őt: annakokáért lánczokkal és békókkal megkötözve őrizteték; de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől a pusztákba hajtaték.

30 Megkérdé pedig őt Jézus, mondván: Mi a neved? És ő monda: Légió; mert sok ördög ment vala bele.

31 És kérék őt, hogy ne parancsolja nékik, hogy a mélységbe menjenek.

32 Vala pedig ott egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; és kérék őt, hogy engedje meg nékik, hogy azokba menjenek. És megengedé nékik.

33 És minekutána kimentek az ördögök az emberből, bemenének a disznókba; és a disznónyáj a meredekről a tóba rohana, és megfullada.

34 A pásztorok pedig látván mi történt, elfutának, és elmenvén, hírré adák a városban és a falukban.

35 Kimenének azért megnézni mi történt; és menének Jézushoz, és ülve találák az embert, kiből az ördögök kimentek, felöltözve és eszénél, a Jézus lábainál; és megfélemlének.

36 Elbeszélék pedig nékik azok is, a kik látták, mimódon szabadult meg az ördöngös.

37 És kéré őt a Gadarénusok körül való tartományok egész sokasága, hogy ő közülök menjen el, mert felette igen félnek vala: ő pedig beülvén a hajóba, visszatére.

38 Kéré pedig őt az az ember, a kiből az ördögök kimentek, hogy ő vele lehessen; de Jézus elbocsátá őt, mondván:

39 Térj vissza házadhoz, és beszéld el, mely nagy dolgokat tett az Isten veled. Elméne azért, hirdetvén az egész városban, mely nagy dolgokat cselekedett Jézus ő vele.

40 És lőn, hogy mikor Jézus visszatért, a nép örömmel fogadá őt; mert mindnyájan várják vala őt.

41 És ímé eljöve egy ember, kinek Jairus vala neve, ki a zsinagógának feje volt; és Jézus lábai előtt leesvén, kéré őt, hogy menjen be az ő házába;

- ⁴² Mert vala néki egy egyetlen leánya, mintegy tizenkét esztendő, és az halálán volt. Mikor pedig ő méne, a sokaság szorongatá őt.
- ⁴³ És egy asszony, ki vérfolyásban volt tizenkét esztendőől fogva, és bár minden vagyonát az orvosokra költötte, senki meg nem tudta gyógyítani,
- ⁴⁴ Hátulról hozzá járulván, illete az ő ruhájának peremét; és azonnal elállá vérének folyása.
- ⁴⁵ És monda Jézus: Ki az, a ki engem illete? És mikor mindnyájan tagadták, monda Péter és a kik ő vele valának: Mester, a sokaság nyom és szorongat téged, és azt mondog: Ki az, a ki engem illete?
- ⁴⁶ Jézus pedig monda: Illete engem valaki; mert én észrevettem, hogy erő származék ki tőlem.
- ⁴⁷ Mikor pedig látta az asszony; hogy nem maradt titokban, reszketve előjöve és előtte leesvén, megjelenté néki az egész sokaság előtt, miért illette őt, és hogy azonnal meggyógyult.
- ⁴⁸ És ő monda néki: Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel!
- ⁴⁹ Mikor még a szó szájában vala, eljöve egy ember a zsinagóga fejének házából, mondván néki: Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert!
- ⁵⁰ Jézus pedig mikor ezt hallotta, felele néki, mondván: Ne félj; csak higgy, és megtartatik.
- ⁵¹ Bemenvén pedig a házba, senkit nem bocsáta be, csak Pétert, Jakabot, Jánost és a leányzó atyját és anyját.
- ⁵² Sírának pedig mindnyájan, és gyászolák azt; ő pedig monda: Ne sírjatok; nem halt meg, hanem aluszik.
- ⁵³ És kineveték őt, tudván, hogy meghalt.
- ⁵⁴ Ő pedig mindenkit kiküldvén, és a leányzó kezét megfogván, kiálta, mondván: Leányzó, kelj fel!
- ⁵⁵ És visszatére annak lelke, és azonnal fölkele; és ő parancsolá, hogy adjanak néki enni.
- ⁵⁶ És elálmélkodának annak szülei; ő pedig megparancsolá, hogy senkinek ne mondják, a mi történt.

FEJEZET 9

Minekutána pedig összehívta Jézus az ő tizenkét tanítványát, ada nékik erőt és hatalmat minden ördögök ellen, és betegségek gyógyítására.

- ² És elküde őket, hogy prédikálják az Isten országát, és betegeket gyógyítsanak.
- ³ És monda nékik: Semmit az útra ne vigyetek, se pálczákat, se táskát, se kenyeret, se pénzt; se két-két ruhátok ne legyen.
- ⁴ És valamely házba bementek, ott maradjatok, és onnét induljatok tovább.
- ⁵ És valakik be nem fogadnak titeket, kimenvén abból a városból, még a port is verjétek le lábaitokról, bizonyágul ő ellenök.
- ⁶ Kimenvén annakokáért, bejárák a falukat, hirdetvén az evangéliomot, és gyógyítván mindenütt.
- ⁷ Meghallá pedig Heródes a negyedes fejedelem, mindazokat, a mik ő általa történtek: és zavarban volt, mivelhogy némelyek azt mondák, hogy János támadt fel a halálból;
- ⁸ Némelyek pedig, hogy Illés jelent meg; mások meg, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.
- ⁹ És monda Heródes: Jánosnak én vettem fejét: kicsoda hát ez, a ki felől én ilyen dolgokat

hallok? És igyekezik vala őt látni.

10 Visszatérvén pedig az apostolok, elbeszélének néki mindent, a mit cselekedtek. És azokat maga mellé vévén, elvonula magánosan a Bethsaida nevű városnak puszta helyére.

11 A sokaság pedig ezt megtudván, követé őt: és ő örömmel fogadván őket, szóla nékik az Isten országáról, és a kiknek gyógyulásra volt szükségök, azokat meggyógyítá.

12 A nap pedig hanyatlani kezdett; és a tizenkettő ő hozzá járulván, monda néki: Bocsásd el a sokaságot, hogy elmenvén a körülvaló falvakba és majorokba megszálljanak, és eledelt találjanak, mert itt puszta helyen vagyunk.

13 Ő pedig monda nékik: Adjatok nékik ti enni. Azok pedig mondának: Nincs nekünk több öt kenyერünknel és két halunknál; hanem ha elmegyünk és mi veszünk eledelt az egész sokaságnak.

14 Mert valának ott mintegy ötezeren férfiak. Monda pedig az ő tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokba ötvenével.

15 És a képen cselekedének, és leülteték valamennyit.

16 Minekutána pedig vette az öt kenyert és a két halat, a mennybe emelvén szemeit, megáldá azokat, megszegé; és adá a tanítványoknak, hogy a sokaság elé tegyék.

17 Evének azért és meglegedének mindnyájan; és felszedék a mi darabok maradtak tőlük, tizenkét kosárral.

18 És lőn, mikor ő magában imádkozék, vele valának a tanítványok; és megkérde őket, mondván: Kinek mond engem a sokaság?

19 Ők pedig felelvén, mondának: Keresztelő Jánosnak; némelyek pedig Illésnek; némelyek pedig, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.

20 És monda nékik: Hát ti kinek mondotok engem? Felelvén pedig Péter, monda: Az Isten ama Krisztusának.

21 Ő pedig reájok parancsolván, meghagyá, hogy ezt senkinek ne mondják;

22 Ezt mondván: Szükség az ember Fiának sokat szenvedni és megvettetni a vénektől, a főpapoktól és írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon feltámadni.

23 Mondja vala pedig mindeneknek: Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem.

24 Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt.

25 Mert mit használ az embernek, ha mind e világot megnyeri is, ő magát pedig elveszti vagy magában kárt vall?

26 Mert valaki szégyel engem és az én beszédemet, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő dicsőségével, és az Atyáéval és a szent angyalokéval.

27 Mondom pedig néktek bizonyly, hogy vannak az itt állók közül némelyek, kik a halált meg nem kóstolják, mígnem meglátják az Istennek országát.

28 És lőn e beszédek után mintegy nyolczadnappal, hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakabot, és felméne a hegyre imádkozni.

29 És imádkozása közben az ő orcájának ábrázata elváltozék, és az ő ruhája fehér és fénylő lőn.

30 És ímé két férfiú beszél vala ő vele, kik valának Mózes és Illés;

31 Kik dicsőségben megjelenvén, beszélük vala az ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni.

32 Pétert pedig és a vele lévőket elnyomá az álom; de mikor felébredtek, láták az ő

dicsőségét, és ama két férfiút, kik vele állanak vala.

33 És lőn, mikor azok eltávoztak ő tőle, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk: csináljunk azért három hajlékot, egy néked, Mózesnek is egyet, és egyet Illésnek; nem tudván mit mond.

34 És mikor ő ezeket mondá, felhő támada és azokat beárnyékozá; ők pedig megfélemlének, mikor azok bementek a felhőbe.

35 És szózat lőn a felhőből, mondván: Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok.

36 És mikor a szózat lőn, találtaték Jézus csak maga. Ők pedig hallgatának, és semmit abból, a mit láttak, senkinek el nem mondanak azokban a napokban.

37 És lőn másnap, mikor ők a hegyről leszállottak, sok nép méne elébe.

38 És ímé egy a sokaság közül felkiálta, mondván: Mester, kérlek téged, tekints az én fiamra; mert nekem egyetlen egyem:

39 És ímé a lélek megragadja őt, és hirtelen kiált; és szaggatja őt, annyira, hogy tajtékot tûr, és nehezen megy el tőle, szaggatván őt.

40 És kérem a te tanítványaidat, hogy űzzék ki azt, de nem tudták.

41 Felelvén pedig Jézus, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! meddig leszek köztetek, és meddig tûrlek titeket? Hozd ide a te fiadat!

42 A míg pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz üté azt, és megrángatá. De Jézus megdorgálá a tisztátalan lelket, és meggyógyítá a gyermeket, és adá azt az ő atyjának.

43 Elálmodának pedig mindnyájan az Istennek nagyságos erején. Mikor pedig mindnyájan csodálkoznak mind azokon, a miket Jézus cselekedék, monda az ő tanítványainak:

44 Vegyétek fületekbe ezeket a beszédeket: Mert az embernek Fia az emberek kezébe fog adatni.

45 De ők nem érték e mondást, és el vala rejtve előlük, hogy ne értsék azt; és féltek őt megkérdezni e mondás felől.

46 Támada pedig bennök az a gondolat, hogy ki nagyobb közöttük.

47 Jézus pedig látván az ő szívök gondolatát, egy kis gyermeket megfogván, maga mellé állatá azt,

48 És monda nekik: Valaki e kis gyermeket befogadja az én nevemben, engem fogad be; és valaki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem elküldött; mert a ki legkisebb mindnyájan ti közöttetek, az lesz nagy.

49 Felelvén pedig János, monda: Mester, láttunk valakit, a ki a te nevedben ördögöket űz; és eltiltók őt, mivelhogy téged nem követ mi velünk.

50 És monda néki Jézus: Ne tiltsátok el: mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van.

51 Lőn pedig, mikor az idő elközelge, hogy ő felvitessék, eltökélte magát, hogy Jeruzsálembe megy,

52 És követeket küldé az ő orczája előtt; és azok elmenvén, bemenének egy samaritánus faluba, hogy néki szállást készítsenek.

53 De nem fogadák be őt, mivelhogy ő Jeruzsálembe megy vala.

54 Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondanak: Uram, akarod-é, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett?

55 De Jézus megfordulván, megdorgálá őket, mondván: Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek:

- ⁵⁶ Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmenének azért más faluba.
- ⁵⁷ Lőn pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram, valahová mégy!
- ⁵⁸ És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejt hová lehajtania.
- ⁵⁹ Mondta pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat.
- ⁶⁰ Mondta pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát.
- ⁶¹ Mondta pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nekem, hogy búcsút vegyek azoktól, a kik az én házamban vannak.
- ⁶² És monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

FEJEZET 10

Ezek után pedig rendele az Úr másokat is, hetvenet, és elküldé azokat kettőnként az ő országába előtt, minden városba és helyre, a hová ő menendő vala.

- ² Mondta azért nékik: Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.
- ³ Menjetek el: Ímé én elbocsátlaktiteket, mint bárányokat a farkasok közé.
- ⁴ Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut; és az úton senkit ne köszöntsetek.
- ⁵ Valamely házba bementek, először ezt mondjátok: Békesség e háznak!
- ⁶ És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességtek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza.
- ⁷ Ugyanazon házban maradjatok pedig, azt evén is iván, a mit ők adnak: mert méltó a munkás az ő jutalmára. Ne járjatok házról-házra.
- ⁸ És valamely városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, a mit előtökbe adnak:
- ⁹ És gyógyítsátok a betegeket, a kik ott lesznek, és mondjátok nékik: Elközelített hozzátok az Isten országa.
- ¹⁰ Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok:
- ¹¹ Még a port is, a mely reánk ragadt a ti városotokból, itt köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudtotokra, hogy az Isten országa elközelített hozzátok.
- ¹² Mondom pedig néktek, hogy a Sodomabeliek állapota tûrhetőbb lesz ama napon, hogynem azé a városé.
- ¹³ Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida! mert ha Tírusban és Sídonban lettek volna azok a csodák, melyek te benned lőnek, régen zsákban és hamuban ülve megtértek volna.
- ¹⁴ Hanem Tírusnak és Sídonnak tûrhetőbb lesz állapota az ítéletkor, hogynem néktek.
- ¹⁵ És te Kapernaum, mely mind az égis felmagasztaltattál, a pokolig fogsz lealáztatni.
- ¹⁶ A ki titeket hallgat, engem hallgat, és a ki titeket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet meg, azt veti meg, a ki engem elküldött.
- ¹⁷ Visszatére pedig a hetven tanítvány örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is

engednek nekünk a te neved által!

18 Ő pedig monda nékik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.

19 Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.

20 De azon ne örüljete, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.

21 Azon órában örvendeze Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted.

22 Mindent nékem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni.

23 És a tanítványokhoz fordulván, monda ő magoknak: Boldog szemek, a melyek látják azokat, a melyeket ti láttok.

24 Mert mondom néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni, a miket ti láttok, de nem látták; és hallani, a miket hallotok, de nem hallották.

25 És ímé egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondván: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?

26 Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? mint olvasod?

27 Az pedig felelvén, monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.

28 Mondta pedig annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz.

29 Az pedig igazolni akarván magát, monda Jézusnak: De ki az én felebarátom?

30 Jézus pedig felelvén, monda: Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan.

31 Történet szerint pedig megy vala alá azon az úton egy pap, a ki azt látván, elkerülé.

32 Hasonlóképen egy Lévita is, mikor arra a helyre ment, és azt látta, elkerülé.

33 Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az vala: és mikor azt látta, könyörületességre indula.

34 És hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki.

35 Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévén, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked.

36 E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, a ki a rablók kezébe esett?

37 Az pedig monda: Az, a ki könyörült rajta. Mondta azért néki Jézus: Eredj el, és te is a képen cselekedjél.

38 Lőn pedig, mikor az úton menének, hogy ő beméne egy faluba; egy Mártha nevű asszony pedig befogadá őt házába.

39 És ennek vala egy Mária nevezetű testvére, ki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő beszédét.

40 Mártha pedig foglalatoss volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem.

⁴¹ Felelvén pedig, monda néki Jézus: Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel:

⁴² De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.

FEJEZET 11

És lőn, mikor ő imádkozék egy helyen, minekutána elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképen János is tanította az ő tanítványait.

² Monda pedig nékik: Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a mennyben, azonképen e földön is.

³ A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként.

⁴ És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket; mert mi is megbocsátunk mindeneknek, a kik nekünk adósok. És ne vígy minket kísértésbe; de szabadíts meg minket a gonosztól.

⁵ És monda nékik: Ki az közületek, a kinek barátja van, és ahhoz megy éjféltkor, és ezt mondja néki: Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret,

⁶ Mert az én barátom én hozzám jött az útról, és nincs mit adjak ennie;

⁷ Az pedig onnét belőlről felelvén, ezt mondaná: Ne bánts engem: immár az ajtó be van zárva, és az én gyermekeim velem vannak az ágyban; nem kelhetek fel, és nem adhatok néked?

⁸ Mondom néktek, ha azért nem fog is felkelni és adni néki, mert az barátja, de annak toladódása miatt felkél és ad néki, a mennyi kell.

⁹ Én is mondom néktek: Kérjete és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek.

¹⁰ Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik.

¹¹ Melyik atya pedig az közületek, a kitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki? vagy ha halat, vajjon a hal helyett kígyót ad-é néki?

¹² Avagy ha tojást kér, vajjon skorpiót ad-é néki?

¹³ Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, a kik tőle kérik.

¹⁴ És ördögöt űz vala ki, mely néma vala. És lőn, mikor kiment az ördög, megszólala a néma; és csodálkozék a sokaság.

¹⁵ Némelyek pedig azok közül mondának: A Belzebúb által, az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.

¹⁶ Mások meg, kísértvén őt mennyei jelt kívánának tőle.

¹⁷ Ő pedig tudván azoknak gondolatát, monda nékik: Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és ház a házzal ha meghasonlik, leomlik.

¹⁸ És a Sátán is ha ő magával meghasonlik, mimódon állhat meg az ő országa? mert azt mondjátok, hogy én a Belzebúb által űzöm ki az ördögöket.

¹⁹ És ha én Belzebúb által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Annakokáért ők maguk lesznek a ti bíraitok.

²⁰ Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.

²¹ Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, a miye van, békességben van;

²² De mikor a nálánál erősebb reá jövén legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez

bízott, és a mit tőle zsákmányol, elosztja.

23 A ki velem nincs, ellenem van; és a ki velem nem takar, tékozol.

24 Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor nem talál, ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem.

25 És oda menvén, kisöpörve és felékesítve találja azt.

26 Akkor elmegy, és maga mellé vesz más hét lelket, magánál gonoszabbakat, és bemenvén ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél.

27 Lőn pedig mikor ezeket mondá, fölemelvén szavát egy asszony a sokaság közül, monda néki: Boldog méh, a mely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál.

28 Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok a kik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt.

29 Mikor pedig a sokaság hozzá gyülekezők, kezdé mondani: E nemzetség gonosz: jelt kíván, de jel nem adatik néki, hanem ha Jónás prófétának ama jele;

30 Mert miképen Jónás jelül volt a Ninivebelieknek, azonképen lesz az embernek Fia is e nemzetségnek.

31 A Délnek királynéasszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetség férfiával, és kárhoztatja őket: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcsességét; és ímé nagyobb van itt Salamonnál.

32 Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel e nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál.

33 Senki pedig, ha gyertyát gyújt, nem teszi rejtekbe, sem a véka alá, hanem a gyertyatartóba, hogy a kik bemennek, lássák a világosságot.

34 A testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig a te szemed gonosz, a te tested is sötét.

35 Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne legyen.

36 Annakokáért ha a te egész tested világos, és semmi részében sincs homályosság, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő világosságával.

37 Beszéd közben pedig kéré őt egy farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leüle enni.

38 A farizeus pedig mikor ezt látta, elcsodálkozék, hogy ebéd előtt előbb nem mosdott meg.

39 Monda pedig az Úr néki: Ti farizeusok jóllehet a pohárnak és tálnak külső részét megtisztítjátok; de a belsőtök rakva ragadománynyal és gonoszsággal.

40 Bolondok, a ki azt teremtette, a mi kívül van, nem ugyanaz teremtette-é azt is, a mi belől van?

41 Csak adjátok alamizsnául a mi benne van; és minden tiszta lesz néktek.

42 De jaj néktek farizeusok! mert megadjátok a dézsmát a mentától, rutától és minden paréjtól, de hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten szeretetét: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.

43 Jaj néktek farizeusok! mert szeretitek az előlülést a gyülekezetekben, és a piaczkon való köszöntéseket.

44 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert olyanok vagytok, mint a sírok, a melyek nem látszanak, és az emberek, a kik azokon járnak, nem tudják.

45 Felelvén pedig egy a törvénytudók közül, monda néki: Mester, mikor ezeket mondod, minket is bántasz.

46 Ő pedig monda: Jaj néktek is törvénytudók! mert elhordozhatatlan terhekkel terhelitek

meg az embereket, de ti magatok egy ujjotokkal sem illettétek azokat a terheket.

⁴⁷ Jaj néktek! mert ti építitek a próféták sírjait; a ti atyáitok pedig megölték őket.

⁴⁸ Tehát bizonyosságot tesztek és jóvá hagyjátok atyáitok cselekedeteit; mert azok megölték őket, ti pedig építitek sírjaikat.

⁴⁹ Ezért mondta az Isten bölcsesége is: Küldök ő hozzájuk prófétákat és apostolokat; és azok közül némelyeket megölnék, és némelyeket elűldöznek;

⁵⁰ Hogy számon kéressék e nemzetségtől minden próféták vére, mely e világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott,

⁵¹ Az Ábel vérétől fogva mind a Zakariás véréig, ki elveszett az oltár és a templom között: bizony, mondom néktek, számon kéretik e nemzetségtől.

⁵² Jaj néktek törvénytudók! mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és a kik be akartak menni, azokat meggátoltátok.

⁵³ Mikor pedig ezeket mondá nékik, az írástudók és farizeusok kezdenek felette igen ellene állani és őt sok dolog felől kikérdezgetni,

⁵⁴ Ólálkodván ő utána, és igyekeztén valamit az ő szájából kikapni, hogy vádolhassák őt.

FEJEZET 12

Ezenközben mikor sok ezerből álló sokaság gyűlt egybe, annyira, hogy egymást letapossák, kezdé az ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt oltalmazzatok meg magatokat a farizeusok kovászatól, mely a képmutatás;

² Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jőne; és oly titok, mely ki ne tudódnék.

³ Annakokáért a mit a sötétben mondtatok, a világosságban fog meghallatszani; és a mit fülbe sugtatok a rejtekházakban, azt a házak tetején fogják hirdetni.

⁴ Mondom pedig néktek én barátaimnak: Ne féljete azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak.

⁵ De megmondom néktek, kitől féljete: Féljete attól, a ki minekutána megöl, van arra is hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom néktek, ettől féljete.

⁶ Nemde őt verebet meg lehet venni két filléren? és egy sincs azok közül Istennél elfelejtve.

⁷ De néktek a fejete hajszálai is mind számon vannak. Ne féljete azért, sok verébnél drágábbak vagytok.

⁸ Mondom pedig néktek: Valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, az embernek Fia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt;

⁹ A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, megtagadtatik az Isten angyalai előtt.

¹⁰ És ha valaki valamit mond az embernek Fia ellen, megbocsáttatik annak; de annak, de a ki a Szent Lélek ellen szól cáromlást, meg nem bocsáttatik.

¹¹ Mikor pedig a zsinagógákba visznek benneteket, és a fejedelmek és hatalmasságok elé, ne aggódalmaskodjatok, mimódon vagy mit szóljatok védelmetekre, vagy mit mondjatok;

¹² Mert a Szent Lélek azon órában megtanít titeket, mit kell mondanotok.

¹³ Monda pedig néki egy a sokaság közül: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget.

¹⁴ Ő pedig monda néki: Ember, ki tett engem köztetek bíróvá vagy osztóvá?

¹⁵ Monda azért nékik: Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővülködésben van az embernek az ő élete.

- 16 És monda nékik egy példázatot, szólván: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje.
- 17 Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésemet.
- 18 És monda: Ezt cselekszem: Az én csûreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat.
- 19 És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!
- 20 Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkéri a te lelkedet te tőled; a miket pedig készítettél, kiéi lesznek?
- 21 Így van dolga annak, a ki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag.
- 22 Monda pedig az ő tanítványainak: Annakokáért mondom néktek, ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, mibe öltözködjetek.
- 23 Az élet több, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet.
- 24 Tekintsétek meg a hollókat, hogy nem vetnek, sem nem aratnak; kiknek nincs tárházuk, sem csûrük; és az Isten eltartja őket: mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál?
- 25 Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal?
- 26 Annakokáért ha a mi legkisebb dolog, azt sem tehetitek, mit aggodalmaskodtok a többi felől?
- 27 Tekintsétek meg a liliumokat, mimódon növekednek: nem fáradoznak és nem fonnak: de mondom néktek: Salamon minden ő dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy.
- 28 Ha pedig a füvet, mely ma a mezőn van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek!
- 29 Ti se kérdezzétek, mit egyetek vagy mit igyatok; és ne kételkedjetek.
- 30 Mert mind ezeket a világi pogányok kérdezik; a ti Atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek van ezekre.
- 31 Csak keressétek az Isten országát, és ezek mind megadatnak néktek.
- 32 Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.
- 33 Adjátok el a mitek van, és adjatok alamizsnát; szerezzetek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avúlnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, a hol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti.
- 34 Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.
- 35 Legyenek a ti derekaitok felövezve, és szövétnekeitek meggyújtva;
- 36 Ti meg hasonlók az olyan emberekhez, a kik az ő urokat várják, mikor jő meg a menyegzőről, hogy mihelyt megjő és zörget, azonnal megnyissák néki.
- 37 Boldogok azok a szolgák, kiket az úr, mikor haza megy, vigyázva talál: bizony mondom néktek, hogy felövezvén magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nékik.
- 38 És ha megjő a második őrváltáskor, és ha a harmadik őrváltáskor jő meg, és úgy találja őket, boldogok azok a szolgák!
- 39 Ezt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház gazdája, mely órában jő el a tolvaj, vigyázna, és nem engedné, hogy az ő házába törjön.
- 40 Ti is azért legyetek készek: mert a mely órában nem gondolnátok, abban jő el az embernek Fia.

- 41** Monda pedig néki Péter: Uram, nekünk mondod-e ezt a példázatot, vagy mindenkinek is?
- 42** Monda pedig az Úr: Kicsoda hát a hű és bölcs sáfár, kit az úr gondviselővé tőn az ő háza népén, hogy adja ki nekik élelmüket a maga idejében?
- 43** Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jő, ilyen munkában talál!
- 44** Bizony mondom néktek, hogy minden jószága felett gondviselővé teszi őt.
- 45** Ha pedig az a szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; és kezdené verni a szolgálóleányokat, és enni és inni és részegeskedni:
- 46** Megjő annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja.
- 47** És a mely szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetetik meg;
- 48** A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbet büntetetik. És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és a kire sokat bíztak, többet kívánnak tőle.
- 49** Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha az immár meggerjedett?
- 50** De keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem; és mely igen szorongattatom, míglen az elvégeztetik.
- 51** Gondoljátok-e, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak e földön? Nem, mondom néktek; sőt inkább meg hasonlást.
- 52** Mert mostantól fogva öten lesznek egy házban, a kik meg hasonlanak, három kettő ellen, és kettő három ellen.
- 53** Meg hasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; és az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; napa a menyé ellen, és a menyé a napa ellen.
- 54** Monda pedig a sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy napnyugotról felhő támad, azonnal ezt mondjátok: Záporeső jő; és úgy lesz.
- 55** És mikor halljátok fúni a déli szelet, ezt mondjátok: Hőség lesz; és úgy lesz.
- 56** Képmutatók, az égnek és a földnek ábrázatáról tudtok ítéletet tenni; erről az időről pedig mi dolog, hogy nem tudtok ítéletet tenni?
- 57** És mi dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítéletek, mi az igaz?
- 58** Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem elé mégy, igyekezzél az úton megmenekedni tőle, hogy téged ne vonjon a bíró elé, és a bíró át ne adjon téged a poroszlónak és a poroszló a tömlöczbe ne vessen téged.
- 59** Mondom néked, hogy nem jössz ki onnét, míg nem megfizetsz mind az utolsó fillérig.

FEJEZET 13

Jövének pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondának a Galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette.

2 És felelvén Jézus, monda nekik: Gondoljátok-e, hogy ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték?

3 Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan, hasonlóképen elvesztek.

4 Vagy az a tizennyolcz, a kire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-e, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernél?

- ⁵ Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek.
- ⁶ És ezt a példázatot mondá: Vala egy embernek egy fügefája szőleijébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találá.
- ⁷ És monda a vinczellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találók: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába?
- ⁸ Az pedig felevén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom:
- ⁹ És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.
- ¹⁰ Tanít vala pedig szombatnapon egy zsinagógában.
- ¹¹ És ímé vala ott egy asszony, kiben betegségnek lelke vala tizennyolcz esztendőtlől fogva; és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni.
- ¹² És mikor azt látta Jézus, előszólítá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből!
- ¹³ És reá veté kezeit; és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istent.
- ¹⁴ Felevén pedig a zsinagógafő, haragudva, hogy szombatnapon gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, a melyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek azért és gyógyíttassátok magatokat, és ne szombatnapon.
- ¹⁵ Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombatnapon nem oldja-é el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni?
- ¹⁶ Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött ímé tizennyolcz esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon?
- ¹⁷ És mikor ezeket mondta, megszegyenülének mindnyájan, kik magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, a melyek ő általa lettek.
- ¹⁸ Monda pedig Jézus: Mihez hasonló az Isten országa? és mihez hasonlítsam azt?
- ¹⁹ Hasonló a mustármaghoz, melyet az ember vevén, elvet az ő kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy fává, és az égi madarak fészket raktak annak ágain.
- ²⁰ És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát?
- ²¹ Hasonló a kovászhoz, melyet az asszony vevén, három mércze lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele.
- ²² És városokon és falvakon megy vala által, tanítva, és Jeruzsálembe menve.
- ²³ Monda pedig néki valaki: Uram, avagy kevesen vannak-é a kik idvezülnek? Ő pedig monda nékik:
- ²⁴ Igyekezzetek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek.
- ²⁵ Mikor már a gazda felkél és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram! nyisd meg nekünk; és ő felevén, ezt mondja néktek: Nem tudom honnét valók vagytok ti;
- ²⁶ Akkor kezditek mondani: Te előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál;
- ²⁷ De ezt mondja: Mondom néktek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok el én tőlem mindnyájan, kik hamisságot cselekesztek!
- ²⁸ Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve.
- ²⁹ És jönnek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről, és az Isten országában letelepednek.

- ³⁰ És ímé vannak utolsók, a kik elsők lesznek, és vannak elsők, a kik utolsók lesznek.
- ³¹ Ugyanazon napon jövének ő hozzá némelyek a farizeusok közül, mondván néki: Eredj ki és menj el innét: mert Heródes meg akar téged ölni.
- ³² És monda nékik: Elmenvén mondjátok meg annak a rókának: Ímé ördögöket űzők ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem.
- ³³ Hanem nékem ma és holnap és azután úton kell lennem; mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.
- ³⁴ Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok!
- ³⁵ Ímé pusztán hagyatik néktek a ti házatok; és bizony mondom néktek, hogy nem láttok engem, mígnem eljő az idő, mikor ezt mondjátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

FEJEZET 14

És lőn mikor a főfarizeusok közül egynek házához ment szombatnapon kenyeret enni, azok leselkednek vala ő utána.

² És ímé egy vízkóros ember vala ő előtte.

³ És felevén Jézus, szóla a törvénytudóknak és a farizeusoknak, mondván: Szabad-é szombatnapon gyógyítani?

⁴ Azok pedig hallgatának. És ő megfogván azt, meggyógyítá és elbocsátá.

⁵ És felevén nékik, monda: Ki az közületek, a kinek számara vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon?

⁶ És nem felelhetnek vala ő ellene semmit ezekre.

⁷ És egy példázatot monda a hivatalosoknak, mikor észre vevé, mimódon válogatják a fő helyeket; mondván nékik:

⁸ Mikor valaki lakodalomba hív, ne ülj a fő helyre; mert netán náladnál nagyobb tiszteletben álló embert is hívott meg az,

⁹ És eljövén az, a ki mind téged, mind azt meghívta, ezt mondja majd néked: Engedd ennek a helyet! És akkor szégyennel az utolsó helyre fogsz ülni.

¹⁰ Hanem mikor meghívnak, menj el és ülj le az utolsó helyre; hogy mikor eljő az, a ki téged meghívott, ezt mondja néked: Barátom ülj feljebb! Akkor néked dicsőséged lesz azok előtt, a kik veled együtt ülnek.

¹¹ Mert mindenki, a ki magát felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik.

¹² Monda pedig annak is, a ki őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked.

¹³ Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat:

¹⁴ És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor.

¹⁵ Hallván pedig ezeket egy azok közül, a kik ő vele együtt ülnek vala, monda néki: Boldog az, a ki eszik kenyeret az Isten országában.

¹⁶ Ő pedig monda annak: Egy ember készíté nagy vacsorát, és sokakat meghíva;

¹⁷ És elküldé szolgáját a vacsora idején, hogy megmondja a hivatalosoknak: Jertek el,

mert immár minden kész!

18 És mindnyájan egyenlőképen kezdék magokat mentetgetni. Az első monda néki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem!

19 És másik monda: Öt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem!

20 A másik pedig monda: Feleséget vettem, és azért nem mehetek.

21 Mikor azért az a szolga haza ment, megmondá ezeket az ő urának. Akkor megharagudván a gazda, monda az ő szolgájának: Eredj hamar a város utcáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide.

22 És monda a szolga: Uram, meglett a mint parancsolád, és mégis van hely.

23 Akkor monda az úr a szolgájának: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen az én házam.

24 Mert mondom néktek, hogy senki azok közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én vacsorámat.

25 Megy vala pedig ő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak:

26 Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.

27 És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom.

28 Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülván felszámítja a költséget, ha van-e mivel elvégezze?

29 Nehogy minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, a ki látja,

30 Ezt mondván: Ez az ember elkezdette az építést, és nem bírta véghez vinni!

31 Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leülván először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-e azzal, a ki ő ellene húszezerrel jött?

32 Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket.

33 Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.

34 Jó a só: de ha a só megízetlenül, mivel sózzák meg?

35 Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt. A kinek van füle a hallásra, hallja.

FEJEZET 15

Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt.

2 És zúgolódának a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik.

3 Ő pedig ezt a példázatot beszélé nékik, mondván:

4 Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilenczvenkilenczet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?

5 És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén.

- ⁶ És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nékik: Örvendezetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala.
- ⁷ Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilenczvenkilencz igaz emberen, a kinek nincs szüksége megtérésre.
- ⁸ Avagy ha valamely asszonynak tíz drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nemy gyűjté gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, és nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja?
- ⁹ És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, mondván: Örüljete én velem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem vala!
- ¹⁰ Ezenképen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén.
- ¹¹ Monda pedig: Egy embernek vala két fia;
- ¹² És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont.
- ¹³ Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozla vagyonát, mivelhogy dobzódva élt.
- ¹⁴ Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezde szükségét látni.
- ¹⁵ Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni.
- ¹⁶ És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ad vala néki.
- ¹⁷ Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg!
- ¹⁸ Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened.
- ¹⁹ És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!
- ²⁰ És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt.
- ²¹ És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened: és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam!
- ²² Az atyja pedig monda az ő szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira!
- ²³ És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vígjunk.
- ²⁴ Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vígadni.
- ²⁵ Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn vala: és mikor hazajövé, közelgetett a házhoz, hallá a zenét és tánczot.
- ²⁶ És előszólítván egyet a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog az?
- ²⁷ Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád leváгатá a hízott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza.
- ²⁸ Erre ő megharaguvék, és nem akara bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén, kérlelé őt.
- ²⁹ Ő pedig felelvén, monda atyjának: Ímé ennyi esztendőtol fogva szolgálom néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígjadjak.

- ³⁰ Mikor pedig ez a te fiad megjött, a ki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot.
- ³¹ Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tiéd!
- ³² Vígadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

FEJEZET 16

Monda pedig az ő tanítványainak is: Vala egy gazdag ember, kinek vala egy sáfára; és az bevádoltaték nála, hogy javait eltékozzolja.

- ² Hívá azért azt, és monda néki: Mit hallok felőled? Adj számot a te sáfárságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár.
- ³ Monda pedig magában a sáfár: Mit míveljek, mivelhogy az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok; koldulni szégyenlek!
- ⁴ Tudom mit tegyek, hogy mikor a sáfárságtól megfosztatom, befogadjanak engem házaikba.
- ⁵ És magához hivatván az ő urának minden egyes adósát, monda az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak?
- ⁶ Az pedig monda: Száz batus olajjal. És monda néki: Vedd a te írásodat, és leülvén, hamar írv ötvent.
- ⁷ Azután monda másnak: Te pedig mennyivel tartozol? Az pedig monda: Száz kórus búzával. És monda annak: Vedd a te írásodat, és írv nyolczvanat.
- ⁸ És dicséré az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett, mert e világnak fiai eszesebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében.
- ⁹ Én is mondom néktek, szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba.
- ¹⁰ A ki hű a kevesen, a sokon is hű az; és a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.
- ¹¹ Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltak, ki bízna reátok az igazi kincset?
- ¹² És ha a másén hívek nem voltak, ki adja oda néktek, a mi a tiétek?
- ¹³ Egy szolga sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak.
- ¹⁴ Hallák pedig mindezeket a farizeusok is, kik pénzszeretők valának; és csúfolák őt.
- ¹⁵ És monda nékik: Ti vagytok, a kik az emberek előtt magatokat megigazítjátok; de az Isten ismeri a ti szíveteket: mert a mi az emberek közt magasztos, az Isten előtt útálatos.
- ¹⁶ A törvény és a próféták Keresztelő Jánosig valának: az időtől fogva az Istennek országa hirdettetik, és mindenki erőszakkal tör abba.
- ¹⁷ Könnyebb pedig a mennynek és a földnek elmúlni, hogynem a törvényből egy pontocskának elesni.
- ¹⁸ Valaki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, paráználkodik; és valaki férjétől elbocsátott asszonyt vesz feleségül, paráználkodik.
- ¹⁹ Vala pedig egy gazdag ember, és öltözik vala bíborba és patyolatba, mindennap dúsan vigadozván:
- ²⁰ És vala egy Lázár nevű koldus, ki az ő kapuja elé volt vetve, fekélyekkel tele.
- ²¹ És kíván vala megelégedni a morzsalékokkal, melyek hullanak vala a gazdagnak asztaláról; de az ebek is eljövén, nyalják vala az ő sebeit.

- ²² Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és vitették az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemették.
- ²³ És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében.
- ²⁴ És ő kiáltván, monda: Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjainak hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban.
- ²⁵ Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel.
- ²⁶ És mindenekeft, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy a kik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek.
- ²⁷ Monda pedig amaz: Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához.;
- ²⁸ Mert van őt testvérem; hogy bizonytságot tegyen nékik, hogy ők is ide, e gyötrelemnek helyére ne jussanak.
- ²⁹ Monda néki Ábrahám: Van Mózesök és prófétáik; hallgassák azokat.
- ³⁰ Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, megtérnek!
- ³¹ Ő pedig monda néki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.

FEJEZET 17

Monda pedig a tanítványoknak: Lehetetlen dolog, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, a ki által esnek.

- ² Jobb annak, ha egy malomkővet vetnek a nyakába, és ha a tengerbe vettetik, hogynem mint egyet e kicsinyek közül megbotránkoztasson.
- ³ Őrizzétek meg magatokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki.
- ⁴ És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss neki.
- ⁵ És mondának az apostolok az Úrnak: Növeljed a mi hitünket!
- ⁶ Monda pedig az Úr: Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, ezt mondanátok íme ez eperfának: Szakadj ki gyökerestől, és plántáltassál a tengerbe; és engede néktek.
- ⁷ Kicsoda pedig ti közületek az, a ki, ha egy szolgája van, és az szánt vagy legeltet, tüstént azt mondja annak, mihelyt a mezőről megjő: Jer elő, ülj asztalhoz?
- ⁸ Sőt nem ezt mondja-e néki: Készíts vacsorámra valót, és felövezvén magadat, szolgálj nékem, míg én eszem és iszom; és azután egyél és igyál te?
- ⁹ Avagy megköszöni-é annak a szolgának, hogy azt mívelte, a mit néki parancsolt? Nem gondolom.
- ¹⁰ Ezenképen ti is, ha mindazokat megcselekedtétek, a mik néktek parancsoltattak, mondjátok, hogy: Haszontalan szolgák vagyunk; mert a mit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük.
- ¹¹ És lőn, mikor útban vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samariának és Galileának közepette

méne által.

12 És mikor egy faluba beméne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának:

13 És felemelék szavokat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!

14 És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odamenének, megtisztulának.

15 Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Istent nagy szóval;

16 És arczzal leborula az ő lábainál hálákat adván néki: és az Samariabeli vala.

17 Felelvén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-e meg? A kilencze pedig hol van?

18 Nem találkoztak a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?

19 És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott.

20 Megkérdezettvén pedig a farizeusoktól, mikor jő el az Isten országa, felele nékik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el.

21 Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.

22 Monda pedig a tanítványoknak: Eljő az idő, mikor kívántok látni egyet az ember Fiának napjai közül, és nem láttok.

23 És mondják majd néktek: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; de ne menjetek el, és ne kövessétek:

24 Mert miként a felvillanó villámlás az ég aljától az ég aljáig fénylik; úgy lesz az embernek Fia is az ő napján.

25 De előbb sokat kell neki szenvednie és megvettetnie e nemzetségtől.

26 És miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is.

27 Ettek, ittak, házasodtak, férjhezmentek mindama napig, a melyen Noé a bárkába beméne, és eljöve az özönvíz, és mindeneket elveszte.

28 Hasonlóképen mint a Lót napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek;

29 De a mely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és mindenkit elvesztett:

30 Ezenképen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik.

31 Az nap, a ki a háztetőn lesz, és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és a ki a mezőn, azonképen ne forduljon hátra.

32 Emlékezzetek Lót feleségére!

33 Valaki igyekezik az ő életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt.

34 Mondom néktek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvételik, és a másik elhagyatik.

35 Két asszony örül együtt; az egyik felvételik, és a másik elhagyatik.

36 Ketten lesznek a mezőn; az egyik felvételik, és a másik elhagyatik.

37 És felelvén, mondának néki: Hol, Uram? Ő pedig monda nékik: a hol a test, oda gyűlnek a saskeselyűk.

Monda pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni;

² Mondván: Volt egy bíró egy városban, a ki Istent nem félt és embert nem becsült.

³ Volt pedig abban a városban egy özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj bosszút értem az én ellenségemen.

⁴ Az pedig nem akará egy ideig; de azután monda ő magában: Jól lehet Istent nem félek és embert nem becsülök;

⁵ Mindazáltal mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem.

⁶ Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró!

⁷ Hát az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltának éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk?

⁸ Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-é hitet e földön?

⁹ Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondá:

¹⁰ Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő.

¹¹ A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is.

¹² Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, a mit szerzek.

¹³ A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!

¹⁴ Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik.

¹⁵ Vivének pedig hozzá kis gyermekeket is, hogy illesse azokat; mikor pedig a tanítványok ezt látták, megdorgálák azokat.

¹⁶ De Jézus mágához híván őket, monda: Engedjétek, hogy a kis gyermekek én hozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.

¹⁷ Bizony mondom néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semiképen nem megy be abba.

¹⁸ És megkérdé őt egy főember, mondván: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?

¹⁹ Monda pedig néki Jézus: Miért mondasz engem jónak? Nincs senki jó, csak egy, az Isten.

²⁰ A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne öl; ne lopj; hamis tanubizonyságot ne tégy; tiszteld atyádat és anyádat.

²¹ Az pedig monda: Mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam.

²² Jézus ezeket hallván, monda néki: Még egy fogyatkozás van benned: Add el mindenedet, a mid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban; és jer, kövess engem.

²³ Az pedig ezeket hallván, igen megszorodék; mert igen gazdag vala.

²⁴ És mikor látta Jézus, hogy az igen megszorodék, monda: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van!

²⁵ Mert könnyebb a tévének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.

- ²⁶ A kik pedig ezt hallották, mondának: Ki idvezülhet tehát?
- ²⁷ Ő pedig monda: A mi embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél.
- ²⁸ És monda Péter: Ímé mi mindent elhagytunk, és követtünk téged!
- ²⁹ Ő pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért,
- ³⁰ A ki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövőendő világon pedig örök életet.
- ³¹ És maga mellé vétén a tizenkettőt, monda nékik: Ímé felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik minden az embernek Fián, a mit a próféták megírtak.
- ³² Mert a pogányok kezébe adatik, és megcsúfoltatik, és meggyaláztatik, és megköpdöstetik;
- ³³ És megostorozván, megölik őt; és harmadnapon feltámad.
- ³⁴ Ők pedig ezekből semmit nem értének; és a beszéd ő előlük el vala rejtve, és nem fogták fel a mondottakat.
- ³⁵ Lőn pedig, mikor Jerikóhoz közeledett, egy vak ül vala az út mellett koldulván.
- ³⁶ És mikor hallotta a mellette elmenő sokaságot, tudakozódék, mi dolog az?
- ³⁷ Megmondák pedig néki, hogy a Názáretbeli Jézus megy el arra.
- ³⁸ És kiálta, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!
- ³⁹ A kik pedig elől mentek, dorgálák őt, hogy hallgasson; de ő annál inkább kiálta: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!
- ⁴⁰ És Jézus megállván, parancsolá, hogy vigyék azt hozzá; és mikor közel ért, megkérde őt,
- ⁴¹ Mondván: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Az pedig monda: Uram, hogy az én szemem világa megjöjjön.
- ⁴² És Jézus monda néki: Láss, a te hited téged megtartott.
- ⁴³ És azonnal megjöve annak szeme világa, és követé őt, dicsőítvén az Istent az egész sokaság pedig ezt látván, dicsőséget ada az Istennek.

FEJEZET 19

És bemenvén, általméne Jerikhón.

- ² És ímé vala ott egy ember, a kit nevérol Zákeusnak hívtak; és az fővámszedő vala, és gazdag.
- ³ És igyekezék Jézust látni, ki az; de a sokaságtól nem láthatá, mivelhogy termete szerint kis ember volt.
- ⁴ És előre futván felhága egy eperfüge fára, hogy őt lássa; mert arra vala elmenendő.
- ⁵ És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, látá őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnom.
- ⁶ És sietve leszálla, és örömmel fogadá őt.
- ⁷ És mikor ezt látták, mindnyájan zúgolódának, mondván hogy: Bűnös emberhez ment be szállásra.
- ⁸ Zákeus pedig előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe.
- ⁹ Monda pedig néki Jézus: Ma lett idvessége ennek a háznak! mivelhogy ő is Ábrahám fia.

- 10** Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett.
- 11** És mikor azok ezeket hallották, folytatá és monda egy példázatot, mivelhogy közel vala Jeruzsálemhez, és azok azt gondolák, hogy azonnal megjelenik az Isten országa.
- 12** Monda azért: Egy nemes ember elméne messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatérjen.
- 13** Előszólítván azért tíz szolgáját, ada nékik tíz gírát, és monda nékik: Kereskedjete, míg megjövök.
- 14** Az ő alattvalói pedig gyűlölék őt, és követséget küldének utána, mondván: Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék mi rajtunk.
- 15** És lőn, mikor megjött az ország vétele után, parancsolá, hogy az ő szolgálait, a kiknek a pénzt adta, hívják ő hozzá, hogy megtudja, ki mint kereskedett.
- 16** Eljőve pedig az első, mondván: Uram, a te gírád tíz gírát nyert.
- 17** Ő pedig monda néki: Jól vagy jó szolgám; mivelhogy kevesen voltál hív, legyen birodalmad tíz városon.
- 18** És jöve a második, mondván: Uram, a te gírád öt gírát nyert.
- 19** Monda pedig ennek is: Néked is legyen birodalmad öt városon.
- 20** És jöve egy másik, mondván: Uram, imhol a te gírád, melyet egy keszkenőben eltéve tartottam;
- 21** Mert féltem tőled, mivelhogy kemény ember vagy; elveszed a mit nem te tettél el, és aratod, a mit nem te vetettél.
- 22** Monda pedig annak: A te szádból ítélek meg téged, gonosz szolga. Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, ki elveszem, a mit nem én tettem el, és aratom, a mit nem én vetettem;
- 23** Miért nem adtad azért az én pénzemet a pénzváltók asztalára, és én megjövén, kamatostól kaptam volna azt vissza?
- 24** És az ott állóknak monda: Vegyétek el ettől a gírát, és adjátok annak, a kinek tíz gírája van.
- 25** És mondának néki: Uram, tíz gírája van!
- 26** És ő monda: Mert mondom néktek, hogy mindenkinek, a kinek van, adatik; a kinek pedig nincs, még a mije van is, elvétetik tőle.
- 27** Sőt ennek felette amaz én ellenségeimet is, kik nem akarták, hogy én ő rajtok uralkodjam, hozzátok ide, és öljétek meg előttem!
- 28** És ezeket mondván, megy vala elől, felmenvén Jeruzsálembe.
- 29** És lőn, mikor közelgetett Béthfágéhez és Bethániához, a hegyhez, mely Olajfák hegyének hívatik, elkülde kettőt az ő tanítványai közül,
- 30** Mondván: Menjete el az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, találotok egy megkötött vemhet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide.
- 31** És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá.
- 32** És elmenvén a küldöttek, úgy találák, a mint nékik mondotta.
- 33** És mikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gazdái: Miért oldjátok el a vemhet?
- 34** Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá.
- 35** Elvivék azért azt Jézushoz: és az ő felsőruháikat a vemhére vetvén, Jézust reá helyhezteték.
- 36** És mikor ő méne, az ő felsőruháikat az útra terítették.

- ³⁷ Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Istent fenszóval mindazokért a csodákért, a melyeket láttak;
- ³⁸ Mondván: Áldott a Király, ki jő az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban!
- ³⁹ És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a tanítványaidat!
- ⁴⁰ És ő felevén, monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.
- ⁴¹ És mikor közeledett, látván a várost, síra azon.
- ⁴² Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik néked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől.
- ⁴³ Mert jönnek reád napok, mikor a te ellenségeid te körülted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged.
- ⁴⁴ És a földre tipornak téged, és a te fiadat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.
- ⁴⁵ És bemenvén a templomba, kezdé kiűzni azokat, a kik adnak és vesznek vala abban,
- ⁴⁶ Mondván nékik: Meg van írva: Az én házam imádságnak háza; ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek.
- ⁴⁷ És tanít vala minden nap a templomban. A főpapok pedig és az írástudók és a nép előkelői igyekeznek vala őt elveszteni:
- ⁴⁸ És nem találták el, mit cselekedjenek; mert az egész nép ő rajta függ vala, reá hallgatván.

FEJEZET 20

- É**s lőn azok közül a napok közül egyen, mikor ő a népet tanítá a templomban, és és az evangéliomot hirdeté, előállának a főpapok és az írástudók a vénekkel egybe,
- ² És mondának néki, így szólván: Mondd meg nekünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket? vagy ki az, a ki néked ezt a hatalmat adta?
- ³ Felevén pedig, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek; mondjátok meg azért nekem:
- ⁴ A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől?
- ⁵ Azok pedig tanakodának magok közt, mondván: Ha [ezt] mondjuk: Mennyből; [azt] fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki?
- ⁶ Ha pedig [ezt] mondjuk: Emberektől; az egész nép megkövez minket: mert meg van győződve, hogy János próféta volt.
- ⁷ Felelének azért, hogy ők nem tudják, honnét [vala.]
- ⁸ És Jézus monda nékik: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.
- ⁹ És kezdé a népnek e példázatot mondani: Egy ember plántála szőlőt, és kiadá azt munkásoknak, és hosszú időre elutazék.
- ¹⁰ És annak idején elküldé szolgáját a munkásokhoz, hogy adjanak néki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsáták el.
- ¹¹ És még másik szolgát is küldé; de azok azt is megvervén és meggyaláztatván, üresen bocsáták el.

- 12** És még harmadikat is küld; de azok azt is megsebesítvén, kiveték.
- 13** Monda azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán azt, ha látják, megbecsülik.
- 14** De mikor azt látták a munkások, tanakodának egymás közt, mondván: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség!
- 15** És kivetvén őt a szőlőből, megölék. Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal?
- 16** Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. És mikor ezt hallották, mondának: Távol legyen [az]!
- 17** Ő pedig reájok tekintvén, monda: Mi az tehát, a mi meg van írva: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejevé?
- 18** Valaki erre a kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt.
- 19** És igyekeznek vala a főpapok és az írástudók kezeiket ő reá vetni azon órában; de félének a néptől; mert megérték, hogy ő ellenök mondta e példázatot.
- 20** Annakokáért vigyáztván ő reá, leselkedőket küldének ki, a kik igazaknak tetteték magokat, hogy őt megfogják beszédében; hogy átadják a felsőbbségnek és a helytartó hatalmának.
- 21** Kik megkérdezik őt, mondván: Mester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz és tanítasz, és személyt nem válogatsz, hanem az Istennek útját igazán tanítod:
- 22** Szabad-e nekünk adót fizetnünk a császárnak, vagy nem?
- 23** Ő pedig észrevévén álnokságukat, monda nekik: Mit kísértetek engem?
- 24** Mutassatok nekem egy pénzt; kinek a képe és felirata van rajta? És felelvén, mondának: A császáré.
- 25** Ő pedig monda nekik: Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak, és a mi az Istené, az Istennek.
- 26** És nem tudták őt megfogni beszédében a nép előtt; és csodálkozván az ő feleletén, elhallgatának.
- 27** Hozzá menvén pedig a sadduczeusok közül némelyek, a kik tagadják, hogy van feltámadás, megkérdék őt,
- 28** Mondván: Mester, Mózes megírta nekünk, ha valakinek testvére meghal, kinek felesége volt, és magzatok nélkül hal meg, hogy annak testvére elvegye [annak] feleségét, és támasszon magot az ő testvérének.
- 29** Hét testvér vala azért: és az első feleséget vevén, meghalt magzatok nélkül;
- 30** A másik vevé el azért annak feleségét, és az [is] magzatok nélkül halt meg;
- 31** Akkor a harmadik vette el azt; és hasonlóképen mind a heten is; és nem hagytak magot, és meghaltak.
- 32** Mind ezek után pedig meghalt az asszony is.
- 33** A feltámadáskor azért kinek a felesége lesz közülök? mert mind a hétnek felesége volt.
- 34** És felelvén, monda nekik Jézus: E világnak fiai házasodnak és férjhez adatnak:
- 35** De a kik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak:
- 36** Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai.
- 37** Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja.
- 38** Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek [Istene:] mert mindenek élnek ő néki.

- ³⁹ Felelvén pedig némelyek az írástudók közül, mondának: Mester, jól mondád!
- ⁴⁰ És többé semmit sem mertek tőle kérdezni.
- ⁴¹ Monda pedig nékik: Mimódon mondják, hogy a Krisztus Dávidnak fia?
- ⁴² Holott maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében: Monda az Úr az én Uramnak, ülj az én jobbkezem felől,
- ⁴³ Míglén vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyul.
- ⁴⁴ Dávid azért Urának mondja őt, mimódon fia tehát néki?
- ⁴⁵ És az egész nép hallására monda az ő tanítványainak:
- ⁴⁶ Oltalmazzatok meg magatokat az írástudóktól, kik hosszú köntösökben akarnak járni, és szeretik a piaczkon való köszöntéseket, és a gyülekezetekben az első űlést, és a lakomákon a főhelyeket;
- ⁴⁷ Kik az özvegyeknek házáat felemésztik, és színből hosszan imádkoznak; ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

FEJEZET 21

- É**s mikor feltekintett, látá, hogy a gazdagok hányják az ő ajándékaikat a perselybe.
- ² Látá pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vete.
- ³ És monda: Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete:
- ⁴ Mert mind ezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, a mije volt, oda veté.
- ⁵ És mikor némelyek mondának a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda:
- ⁶ Ezekből, a miket láttok, jönnek napok, melyekben kő kövön nem marad, mely le nem romboltatnék.
- ⁷ Megkérdeék pedig őt, mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek? és mi lesz a jel, mikor mind ezek meglesznek?
- ⁸ Ő pedig monda: Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket: mert sokan jönnek el az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjetek azért utánok.
- ⁹ És mikor hallotok háborúkról és zendülésekről, meg ne félemljete; mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem [jő] mindjárt a vég.
- ¹⁰ Akkor monda nékik: Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen;
- ¹¹ És minden felé nagy földindulások lesznek, és éhségek és döghalálok; és rettegtetések és nagy jelek lesznek az égből.
- ¹² De mind ezeknek előtte kezeiket reátok vetik, és üldöznek [titeket,] adván a gyülekezetek elé, és tömlöczökbe és királyok és helytartók elé visznek az én nevemért.
- ¹³ De ebből néktek lesz tanúbizonyságotok.
- ¹⁴ Tökéljétek el azért a ti szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljete a védelmetekre:
- ¹⁵ Mert én adok néktek szájat és bölcseséget, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, a kik magokat ellenetekbe vetik.
- ¹⁶ Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnék [némelyeket] ti közületek.
- ¹⁷ És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.

- 18** De fejeteknek egy hajszála sem vész el.
- 19** A ti békétűrések által nyeritek meg lelketeket.
- 20** Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülvéve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása.
- 21** Akkor a kik Júdeában [lesznek,] fussanak a hegyekre; és a kik annak közepette, menjenek ki abból; és a kik a mezőben, ne menjenek be abba.
- 22** Mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek mind azok, a mik megíratnak.
- 23** Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban; mert nagy szükség lesz e földön, és harag e népen.
- 24** És elhullanak fegyvernek éle által, és fogva vitetnek minden pogányok közé; és Jeruzsálem megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok ideje.
- 25** És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog,
- 26** Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerektségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek.
- 27** És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel.
- 28** Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelget a ti váltságtok.
- 29** Monda pedig nékik egy példázatot: Tekintsétek meg a fügefát és minden fákát:
- 30** Mikor immár hajtanak, és [ezt] látjátok, ti magatoktól tudjátok, hogy már közel van a nyár.
- 31** Ezenképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.
- 32** Bizony mondom néktek, hogy e nemzetség el nem múlik, mígnem mind ezek meglesznek.
- 33** Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak.
- 34** De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap:
- 35** Mert mintegy tör, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak.
- 36** Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!
- 37** Tanít vala pedig naponta a templomban; éjszakára pedig kimenvén, a hegyen vala, mely Olajfák [hegyének] neveztetik.
- 38** És kora reggel hozzá megy vala az egész nép, hogy őt hallgassa a templomban.

FEJEZET 22

Elközelgetett pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, mely husvétnak mondatik.

- 2** És a főpapok és az írástudók keresnek vala módot, hogyan öljék meg őt; mert féltek a néptől.
- 3** Beméne pedig a Sátán Júdasba, ki Iskáriótesnek neveztetik, és a tizenkettőnek számából vala;
- 4** És elmenvén, megbeszélé a főpapokkal és a vezérekkel, mimódon adja őt nékik

kezőkbe.

⁵ És azok örülének, és megszerződének, hogy pénzt adnak néki;

⁶ Ő pedig megígéré, és keres vala jó alkalmat, hogy őt nékik kezőkbe adja zenebona nélkül.

⁷ Eljőve pedig a kovásztalan kenyerek napja, melyen meg kelle öletni a husvéti báránynak;

⁸ És elküldé Pétert és Jánost, mondván: Elmenvén, készítsétek el nekünk a husvéti bárányt, hogy megegyük.

⁹ Ők pedig mondanak néki: Hol akarod, hogy elkészítsük?

¹⁰ És ő monda nékik: Ímé, mikor bementek a városba, szembe jő veletek egy ember, ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt abba a házba, a melybe bemegy.

¹¹ És mondjátok a ház gazdájának: Ezt mondja néked a Mester: Hol van az a szállás, a hol megeszem az én tanítványaimmal a husvéti bárányt?

¹² És ő mutat néktek egy nagy vacsoráló helyet, berendezve, ott készítsétek el.

¹³ Elmenvén pedig, úgy találák, a mint mondta nékik; és elkészíték a húsvéti bárányt.

¹⁴ És mikor eljött az idő, asztalhoz üle, és a tizenkét apostol ő vele egyetembe.

¹⁵ És monda nékik: Kívánva kívántam a husvéti bárányt megenni veletek, melőtt én szenvednék:

¹⁶ Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból, míglen beteljesedik az Isten országában.

¹⁷ És [a] pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között:

¹⁸ Mert mondom néktek, hogy nem iszom a szőlőtökének gyümölcséből, míglen eljő az Isten országa.

¹⁹ És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszegé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

²⁰ Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik.

²¹ De ímé annak a keze, a ki engem elárul, velem van az asztalon.

²² És az embernek Fia jóllehet, elmegy, mint elvégeztetett: de jaj annak az embernek, a ki által elárultatik!

²³ És ők kezdék egymás között kérdezni, vajjon ki lehet az ő közöttük, a ki ezt meg fogja tenni?

²⁴ Támada pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbak.

²⁵ Ő pedig monda nékik: A pogányokon uralkodnak az ő királyaik, és a kiknek azokon hatalmuk van, jóltévőknek hivatnak.

²⁶ De ti nem úgy: hanem a ki legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint a ki legkisebb; és a ki fő, mint a ki szolgál.

²⁷ Mert melyik nagyobb, az-é, a ki asztalnál ül, vagy a ki szolgál? nemde a ki asztalnál ül? De én ti köztetek olyan vagyok, mint a ki szolgál.

²⁸ Ti vagytok pedig azok, kik megmaradtatok én velem az én kísérteteimben;

²⁹ Én azért adok néktek, miképen az én Atyám adott nekem, országot,

³⁰ Hogy egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban, és üljete királyi székeken, ítélvén az Izráelnek tizenkét nemzetségét.

³¹ Monda pedig az Úr: Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát;

- 32 De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.
- 33 Ő pedig monda néki: Uram, te veled kész vagyok mind tömlőczre, mind halálra menni!
- 34 És ő monda: Mondom néked Péter: Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem.
- 35 És monda nékik: Mikor elküldtelek benneteket erszény, táska és saru nélkül, volt-é valamiben fogyatkozástok? Ők pedig mondának: Semmiben sem.
- 36 Monda azért nékik: De most, a kinek erszénye van elővegye, hasonlóképen a táskát; és a kinek nincs, adja el felső ruháját, és vegyen szablyát.
- 37 Mert mondom néktek, hogy még ennek az írásnak be kell teljesülni rajtam, hogy: És a gonoszok közé számláltatott. Mert a mik reám vonatkoznak is, elvégeztetnek.
- 38 Azok pedig mondának: Uram, ímé van itt két szablya. Ő pedig monda: Elég.
- 39 És kimenvén, méne az ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követék pedig őt az ő tanítványai is.
- 40 És mikor ott a helyen vala, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek.
- 41 És ő eltávozik tőlök mintegy kőhajításnyira; és térdre esvén, imádkozék,
- 42 Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!
- 43 És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt.
- 44 És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő veritéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.
- 45 És minekutána fölkelt az imádkozástól, az ő tanítványaihoz menvén, aludva találá őket a szomorúság miatt,
- 46 És monda nékik: Mit alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek.
- 47 És mikor még beszéle, ímé sokaság [jöve,] melynek az méne előtte, a ki Júdásnak neveztetik, egy a tizenkettő közül: és közelgete Jézushoz, hogy őt megcsókolja.
- 48 Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az embernek Fiát?
- 49 Látván pedig azok, a kik ő körülötte [valának,] a mi következik, mondának néki: Uram, vágjuk-é őket fegyverrel?
- 50 És közülök valaki megvágá a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét.
- 51 Felelvén pedig Jézus, monda: Elég eddig. És illetvén annak fülét, meggyógyítá azt.
- 52 Monda pedig Jézus azoknak, a kik ő hozzá mentek, a főpapoknak, a templom tisztjeinek és a véneknek: Mint valami latorra, úgy jöttetek szablyákkal és fustélyokkal?
- 53 Mikor minden nap veletek voltam a templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reám; de ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma.
- 54 Megfogván azért őt, elvezeték, és elvivék a főpap házába. Péter pedig követi vala távol.
- 55 És mikor tüzet gerjesztettek az udvar közepén, és ők együtt leültek, Péter is leüle ő velök.
- 56 És meglátván őt egy szolgálóleány, a mint a világosságnál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is ő vele vala!
- 57 Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt!
- 58 És egy kevéssel azután más látván őt, monda: Te is azok közül való vagy! Péter pedig monda: Ember, nem vagyok!
- 59 És úgy egy óra mulva más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala: mert

Galileából való is.

⁶⁰ Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas.

⁶¹ És hátra fordulván az Úr, tekintte Péterre. És megemlékezék Péter az Úr szaváról, a mint néki mondta: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem.

⁶² És kimenvén Péter, keservesen síra.

⁶³ És azok a férfiak, a kik fogva tarták Jézust, csúfolják vala, vervén őt.

⁶⁴ És [szemeit] betakarván, arczul csapdosák őt, és kérdezék őt, mondván: Prófétáld meg ki az, a ki téged vere?

⁶⁵ És sok egyéb dolgot mondanak néki, szidalmazván őt.

⁶⁶ És a mint nappal lett, egybegyüle a nép véneinek tanácsa, főpapok és írástudók: és vivék őt az ő gyülekezetükbe,

⁶⁷ Mondván: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk. Monda pedig nekik: Ha mondom néktek, nem hiszitek:

⁶⁸ De ha kérdezlek is, nem feleltek nekem, sem el nem bocsátotok.

⁶⁹ Mostantól fogva ül az embernek Fia az Isten hatalmának jobbjá felől.

⁷⁰ Mondának pedig mindnyájan: Te vagy tehát az Isten Fia? Ő pedig monda nekik: Ti mondjátok, hogy én vagyok!

⁷¹ Azok pedig mondanak: Mi szükségünk van még bizonyásra? Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából.

FEJEZET 23

És fölkelvén az ő egész sokaságuk, vivék őt Pilátushoz.

² És kezdék őt vádolni, mondván: Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja.

³ Pilátus pedig megkérde őt, mondván: Te vagy-e a zsidók királya? És ő felelvén néki, monda: Te mondd!

⁴ Monda pedig Pilátus a főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ez emberben.

⁵ De azok erősködének, mondván: A népet felzendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve Galileától mind idáig.

⁶ Pilátus pedig Galileát hallván, megkérde, vajjon galileai ember-e ő?

⁷ És mikor megtudta, hogy ő a Héródes hatósága alá tartozik, Héródeshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben vala azokban a napokban.

⁸ Héródes pedig Jézust látván igen megörüle: mert sok időtől fogva kívánta őt látni, mivelhogy sokat hallott ő felőle, és reménylé, hogy majd valami csodát lát, melyet ő tesz.

⁹ Kérdezé pedig őt sok beszéddel; de ő semmit nem felele néki.

¹⁰ [Ott] állanak vala pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vádolván őt.

¹¹ Héródes pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, minekutána felöltöztette fényes ruhába, visszaküldé Pilátushoz.

¹² És az napon lőnek barátok egymással Pilátus és Héródes; mert az előtt ellenségeskedésben valának egymással.

¹³ Pilátus pedig a főpapokat, főembereket és a népet egybegyűjtván,

¹⁴ Monda nekik: Ide hoztátok nekem ez embert, mint a ki a népet félrevezeti: és ímé én ti

előttetek kivallatván, semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, a mivel őt vádoljátok:

15 De még Héródes sem; mert titeket ő hozzá igazítalak; és ímé semmi halálra való dolgot nem cselekedett ő.

16 Megfenyítvén azért őt, elbocsátom.

17 Kell vala pedig elbocsátania nékik ünnepenként egy [foglyot.]

18 De felkiálta az egész sokaság, mondván: Vidd el ezt, és bocsásd el nekünk Barabbást!

19 Ki a városban lett valami lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe.

20 Pilátus azért ismét felszólala, el akarván bocsátani Jézust;

21 De azok ellene kiáltának, mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt!

22 Ő pedig harmadszor [is] monda nékik: Mert mi gonoszt tett ez? Semmi halálra való bűnt nem találtam ő benne; megfenyítvén azért őt, elbocsátom!

23 Azok pedig nagy fenszóval sürgeték, kérvén, hogy megfeszíttessék; és az ő szavok és a főpapoké erőt vesz vala.

24 És Pilátus megítélé, hogy meglegyen, a mit kérnek vala.

25 És elbocsátá nékik azt, a ki lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe, a kit kértek vala; Jézust pedig kiszolgáltató az ő akaratuknak.

26 Mikor azért elvivék őt, egy Czirénebeli Simont megragadván, ki a mezőről jöve, arra tévék a keresztfát, hogy vigye Jézus után.

27 Követé pedig őt a népnek és az asszonyoknak nagy sokasága, a kik gyászolák és siraták őt.

28 Jézus pedig hozzájuk fordulván, monda: Jeruzsálem leányai, ne sírjatok én rajtam, hanem ti magatokon sírjatok, és a ti magzataitokon.

29 Mert ímé jönnek napok, melyeken ezt mondják: Boldogok a meddők, és a mely méhek nem szültek, és az emlők, melyek nem szoptattak!

30 Akkor kezdik mondani a hegyeknek: Essetek mi reánk; és a halmoknak: Borítsatok el minket!

31 Mert ha a zöldelő fán ezt mívelik, mi esik a száraz [fán?]

32 Vivének pedig két másikat is, [két] gonosztevőt ő vele, hogy megölessenek.

33 Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya [helyének] mondatik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkéz felől, a másikat balkéz felől.

34 Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek. Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot.

35 És a nép megállá nézni. Csúfolák pedig őt a főemberek is azokkal egybe, mondván: Egyebeket megtartott, tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Istennek ama választottja.

36 Csúfolák pedig őt a vitézek is, odajárulván és eczettel kínálván őt.

37 És ezt mondván néki: Ha te vagy a zsidóknak ama Királya, szabadítsd meg magadat!

38 Vala pedig egy felirat is fölébe írva görög, római és zsidó betűkkel: Ez a zsidóknak ama Királya.

39 A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is!

40 Felelvén pedig a másik, megdorgálá őt, mondván: Az Istent sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy!

41 És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett.

42 És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!

- 43** És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.
- 44** Vala pedig mintegy hat óra, és sötétség lőn az egész tartományban mind kilencz órákorig.
- 45** És meghomályosodék a nap, és a templom kárpitja közében ketté hasada.
- 46** És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe [teszem le] az én lelkemet. És ezeket mondván, meghala.
- 47** Látván pedig a százados, a mi történt, dicsőíté az Istent, mondván: Bizony ez ember igaz vala.
- 48** És az egész sokaság, mely e dolognak látására ment oda, látván azokat, a mik történtek, mellét verve megtére.
- 49** Az ő ismerősei pedig mind, és az asszonyok, a kik Galileából követék őt, távol állának, nézvén ezeket.
- 50** És ímé egy ember, kinek József vala neve, tanácsbeli, jó és igaz férfiú,
- 51** Ki nem vala részes azoknak tanácsában és cselekedetében, Arimathiából, a zsidók városából való, ki maga is várja vala az Istennek országát;
- 52** Ez oda menvén Pilátushoz, elkéré a Jézus testét.
- 53** És levévén azt, begöngyölé azt gyolcsba, és helyhezteté azt egy sziklába vágott sírboltba, melyben még senki sem feküdt.
- 54** És az a nap péntek vala, és szombat virrada rá.
- 55** Az [őt] követő asszonyok is pedig, kik vele Galileából jöttek, megnézék a sírt, és hogy miképen helyeztetett el az ő teste.
- 56** Visszatérvén pedig, készítének fűszerszámokat és keneteket. [(Luke 23:57) És szombaton nyugovának a parancsolat szerint.]

FEJEZET 24

A hétnek első [napján] pedig kora reggel a sírhoz menének, vivén az elkészített fűszerszámokat, és némely [más asszonyok is] velök.

- 2** És a követ a sírról elhengerítve találák.
- 3** És mikor bementek, nem találák az Úr Jézus testét.
- 4** És lőn, hogy mikor ők e felett megdöbbenének, ímé két férfiú álla melléjük fényes öltözetben:
- 5** És mikor ők megrémülvén a földre hajták orcájokat, azok mondának nékik: Mit keresitek a holtak között az élőt?
- 6** Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt néktek, még mikor Galileában volt,
- 7** Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni.
- 8** Megemlékezének azért az ő szavairól.
- 9** És visszatérvén a sírtől, elmondák mindezeket a tizenegynek, és mind a többieknek.
- 10** Valának pedig Mária Magdaléna, és Johanna, és a Jakab [anyja] Mária, és egyéb asszonyok ő velök, a kik ezeket mondák az apostoloknak.
- 11** De az ő szavuk csak üres beszédnek látszék azok előtt; és nem hívének nékik.
- 12** Péter azonban felkelvén elfuta a sírhoz, és behajolván látá, hogy csak a lepedők vannak ott; és elméne, magában csodálkozván e dolgon.

- 13 És ímé azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira vala, melynek neve vala Emmaus.
- 14 És beszélgetének magok közt mindazokról, a mik történtek.
- 15 És lőn, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájuk menvén, velök együtt megy vala az úton.
- 16 De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék.
- 17 Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban? és [miért] vagytok szomorú ábrázattal?
- 18 Felelvén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak te vagy-é jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minémű dolgok lettek abban e napokon?
- 19 És monda nékik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondának néki: A melyek [esének] a Názáretbeli Jézuson, ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt:
- 20 És mimódon adák őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt.
- 21 Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, a ki meg fogja váltani az Izráelt. De mindezek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek.
- 22 Hanem valami közülünk való asszonyok is megdöbbentettek minket, kik jó reggel a sírnál valának;
- 23 És mikor nem találták az ő testét, [haza] jöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él.
- 24 És azok közül némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, a mint az asszonyok is mondták; őt pedig nem látták.
- 25 És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívására, a miket a próféták szóltak!
- 26 Avagy nem ezeket kellett-é szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe?
- 27 És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, a mik ő felőle megirattak.
- 28 Elközelítének pedig a faluhoz, a melybe mennek vala; és ő úgy tőn, mintha tovább menne.
- 29 De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy velök maradjon.
- 30 És lőn, mikor leült velök, a kenyeret vévén, megáldá, és megszegvén, nékik adá.
- 31 És megnyilatkozána az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltűnt előlük.
- 32 És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-é a mi szívünk mi bennünk, mikor nékünk szóla az úton, és mikor magyarázá nékünk az írásokat?
- 33 És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, a kik velök valának.
- 34 Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonynyal, és megjelent Simonnak!
- 35 És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképen ismerték meg űk a kenyér megszegéséről.
- 36 És mikor ezeket beszélék, megállá maga Jézus ő közöttök, és monda nékik: Békesség néktek!
- 37 Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak.
- 38 És monda nékik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások?

- ³⁹ Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van!
- ⁴⁰ És ezeket mondván, megmutatá nékik kezeit és lábait.
- ⁴¹ Mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és csodálkoznak, monda nékik: Van-é itt valami enni valótok?
- ⁴² Ők pedig adának néki egy darab sült halat, és valami lépesmézet,
- ⁴³ Melyeket elvőn, és előttök evék.
- ⁴⁴ És monda nékik: Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, a mik megirattak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltároknál én felőlem.
- ⁴⁵ Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat.
- ⁴⁶ És monda nékik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon:
- ⁴⁷ És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve.
- ⁴⁸ Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai.
- ⁴⁹ És ímé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztattok mennyei erővel.
- ⁵⁰ Kivivé pedig őket Bethániáig; és felemelvén az ő kezeit, megáldá őket.
- ⁵¹ És lőn, hogy míg áldá őket, tőlök elszakadván, felviteték a mennybe.
- ⁵² Ők pedig imádván őt, visszatérének nagy örömmel Jeruzsálembe;
- ⁵³ És mindenkor a templomban valának, dicsérvén és áldván az Istent. Ámen.

For other languages please go to www.wordproject.org